

Petak, 8. mart 2002.
Svedok Sabit Kadriu (Sabit Kadriu)
Otvorena sednica
Optuženi je pristupio Sudu
Početak u 9.00 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: OPTUŽENI MILOŠEVIĆ

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Hvala. Dozvolite mi da počnem, zadržavajući se i dalje na ovom maratonskom svedočenju koje slušamo već čitava dva dana i koje je sada najbolja potvrda moga upozorenja javnosti o glavnim taktičkim potezima dela optužnice u odnosu na obrtanje teza ili obrtanje stvari.

SUDIJA MEJ: Pitanje za svedoka? Šta je vaše pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne brinite. Najpre, šta je to Savet za ljudska prava (Keshilli per Mbrotjten e te Drejtave dhe Lirive te Njeriut)? Čiji je to savet?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Savet za ljudska prava i slobode je ustanovljen 1990. godine sa ciljem ispitivanja nasilja i terora koji su izvršili srpski policajci i armija protiv albanske populacije. Bavio se takođe generalno istraživanjem nasilja. To je bilo udruženje humanitarnog karaktera. Ja mislim da vi morate da znate da je Savet registrovan u jugoslovenskoj federaciji i da je imao svoj sopstveni pečat koji je bio izdat, ja mislim od gospodina Kambovskog. Ne sećam se dobro u kojoj kancelariji je bio smešten, ali znam da je bio operativan na potpuno javan način u Prištini (Prishtine).

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I ko je to osnovao?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Savet za ljudska prava i slobode pojavio se kao neophodnost vremena. Bilo je neophodno uspostaviti ga kao rezultat nasilja i represija koji su pratili deprivaciju autonomije.

SUDIJA MEJ: Gospodine Kadriu, mogu li da vas zamolim da slušate pitanje i da pokušate da se bavite njime. Pitanje je bilo ko je osnovao savet?

SVEDOK KADRIU: To je osnovano od grupe intelektualaca, ali bilo je i drugih takođe, koji su bili časni članovi Saveta, ali nisu bili Albanci.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A koji su to intelektualci, grupa koja je osnovala savet, vi i koliko još vas?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nisam ja bio taj koji je osnovao savet u Prištini. Savet za ljudska prava i slobode u Prištini, to je javna činjenica, osnovan je javno i znalo se za njega ne samo na Kosovu već i izvan Kosova i izvan Jugoslavije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, osnovala ga je grupa Albanaca intelektualaca kao svoj organ. Je li tako? To ste rekli?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nisam to rekao. Rekao sam da su pored Albanaca bili i drugi članovi ovog saveta koji nisu bili Albanci. Naravno, inicijativa je potekla iz Prištine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi u svom svedočenju navodite ono što ste čuli navodno kao rezultat rada tog vašeg saveta. Da li je tako?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Mi smo obavljali dužnosti Saveta za ljudska prava i slobode. Mi smo ispitivali slučajeve počinjenog nasilja i osveta koje je počinila policija u odnosu na albansko stanovništvo na Kosovu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, o tome je dovoljno. Na početku ste govorili o vašem nezadovoljstvu enciklopedijom Jugoslavije. Da li znate da je tu enciklopediju izdao Leksikografski zavod u Zagrebu?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Žao mi je da mi nije bilo dozvoljeno da govorim o ovoj enciklopediji istorije naroda Jugoslavije iz 1938. godine. Rekli ste da ja nisam ekspert za to. Međutim, ja želim da obavestim cenjeni Sud da sam pročitao taj memorandum i da smo mi vlastitom krvlju platili taj memorandum, svi mi na Kosovu. Taj Memorandum je napisao Čubrilović i to je jedan šovinistički akt. Srbija je, nakon rata, upravo funkcionisala tako što je uzela za osnovu svoje politike ovaj užasni Memorandum iz 1938. godine. I hteo bih da vas sve podsetim...

SUDIJA MEJ: Gospodine Kadriu (Sabit Kadriu), to je dovoljno. Moramo da završimo sa ovim svedočenjem. Gospodine Miloševiću, sledeće pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate da je iz Kosova i Metohije predsednik Enciklopedijskog odbora bio vaš književnik Esad Mekuli (Esad Mekuli)?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Enciklopedija je dovela do nezadovoljstva među studentima i intelektualcima Albanije (Albania).

SUDIJA MEJ: Pitanje je bilo da je Esad Mekuli bio predsednik Enciklopedijskog odbora. Da li vi znate da li je to tačno ili nije?

SVEDOK KADRIU: Ne sećam se. Samo znam da je došlo do revolta među albanskim stanovništvom na Kosovu zato što oni nisu našli mesto u toj enciklopediji.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a da li znate ko je Esad Mekuli?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Svakako da znam ko je on bio, jer je on objavio zbirku pesama. Ja sam ih čitao i kroz te pesme, on je širio jedan humanitarni duh.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: On je bio predsednik Enciklopedijskog odbora za Kosovo u Metohiju. To uostalom piše. Rekli ste da ste se žalili, da ste tražili razgovor sa Bakalijem (Mahmut Bakalli). Da li se sećate da je upravo Bakali za te demonstracije rekao da su neprijateljske?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Mi smo tražili da se sretnemo sa Mahmutom Bakalijem da bismo s njim raspravljali o situaciji do koje je došlo zbog objavljivanja ove enciklopedije i zbog situacije koja je izazvana nasiljem i terorom koji je počinila srpska policija u odnosu na studente i omladinu. Ali on se plašio vas, plašio se srpskog vođstva i on nije došao da s nama razgovara, da sa studentima razgovara o tim pitanjima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kako se Bakali mene plašio 1981. godine?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne samo 1981. godine nego albansko vođstvo Kosova nikada nije bilo slobodno da deluje vlastitom voljom. Ono je uvek moralo da sledi vašu liniju.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li se sećate da su sve političke strukture tada Kosova i Metohije ocenile te demonstracije kao neprijateljske i akt na liniji albanskog nacionalizma i separatizma? Da li se sećate toga?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne sve, samo neke. Da, neke su to ocenile na način na koji ste vi to rekli jer su bili pod komunističkim diktatom koji je dolazio iz Beograda i koji je vođen iz Beograda. Centralni komitet je bio taj koji je odlučivao kako treba opisati taj protest.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Odgovarajte na moja pitanja bez preteranih objašnjenja, jer nećemo moći da završimo. Ja ovo kažem zato što ne želim da se dužina pripisuje meni. Vi ste rekli da su te demonstracije odmah dobile parolu „Kosovo Republika“ (Kosova Republike). Dakle, socijalno-ekonomski motiv demonstracija odbačen je odmah na početku. Rekli ste ekonomska zaostalost, diskriminacija Kosova, Kosovo Republika? Je li tako?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Sve to, kao i nezadovoljstvo do kojeg je došlo odmah posle Drugog svetskog rata, kada je došlo do opsade Drenice (Drenice), sve to nas je navelo da tražimo status republike za Kosovo u okviru jugoslovenske federacije. Jer smo mislili da smo treći narod po veličini u Jugoslaviji, a nismo tretirani jednako sa ostalima. Crnogorci su brojali trećinu u odnosu na veličinu našeg naroda, a imali su republiku koju mi nismo imali. Mislim da bi to bilo najbolje rešenje, čak i za Jugoslaviju u to vreme, jer na taj način bi demokratija bila usavršena i to bi u stvari bilo filantropsko delo da se našem narodu daju jednaka prava kao ostalim narodima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pomenuli ste sada opsadu Drenice posle Drugog svetskog rata. Da li znate kakva je to bila opsada Drenice? Odgovorite znam ili ne znam.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Znam. Dosta dobro znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li, ako dosta dobro znate, znate da su se u tom dreničkom kraju posle Drugog svetskog rata, posle pada fašizma još nekoliko godina po šumama krile bande balista koje su saradivale sa nemačkim okupatorom i ubijale ljude ne samo po Drenici nego i izvan Drenice, gde god su mogle nekoga da ostave bez glave? Da li se sećate toga? Da li znate to? Odgovorite da, ne, jeste, nije.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne mogu odgovoriti na to pitanje sa da ili ne. Molim vas, imam pravo da govorim...

SUDIJA MEJ: U čemu je relevantnost ovoga?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Relevantnost je u tome što je svedok maločas rekao da je činjena nepravda albanskom narodu zbog takozvane opsade Drenice posle Drugog svetskog rata. Podsetiću vas da je Drenica, taj kraj oko Srbice (Skenderaj) koju oni zovu Dukadžin (Dukagjin), odnosno Drenica i da je tu učinjena nepravda, a istina je u tome što su se delovi kvislinških formacija koji su se borili na

strani Hitlera povukli u ta brda i što je par godina vojska činila napore da ih likvidira. Prema tome...

SUDIJA MEJ: Molim vas, zaustavite se na trenutak. Moramo da sudimo o događajima krajem devedesetih godina. Kada je reč o događajima od pre 50 godina i o njihovoj relevantnosti, mi ćemo o tome procenjivati. Dovoljno je rečeno o tim pitanjima. Kada je reč o ovom svedoku, mi smo saslušali njegovo svedočenje i čuli smo ono što vi imate da kažete o tome. Molim vas da idemo dalje i da se približimo temi kojom se bavimo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja se isključivo bavim tom temom i nisam pomenuo nijedno pitanje koje nije pomenuo svedok. Prema tome, potpuno je neumesno upozoravati mene.

SUDIJA MEJ: Ne, ja se bavim suđenjem i onim što je relevantno za ovo celo suđenje. Molim vas, nastavite, i molim vas, nemojte iznositi nikakav komentar. Samo, molimo vas, samo odgovarajte na pitanja koja vam se postavljaju. Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Rekli ste da treba da bude republika Kosovo. Da li vi znate da Albanci imaju svoju matičnu državu?

SUDIJA MEJ: U čemu je relevantnost toga? To nam neće pomoći. Molim vas da idemo dalje. Rekao je da se na tim demonstracijama pominjalo Kosovo Republika.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Nije rekao da se pominjalo, nego je rekao da je glavni cilj svih tih aktivnosti koje su radili oцепljenje Kosova od Jugoslavije i otimanje teritorije Jugoslaviji, i otimanje teritorije Srbije. O tome se radi, a nije reč o pominjanju. Rekli ste da tu imate pravo zato što ste treći po veličini, kako vi kažete narod u Jugoslaviji. Prekjuče ste rekli da ste drugi narod, sad ste pomerili da ste treći, a ni to nije tačno, jer tek dolazite posle Srba, Hrvata, Muslimana i Slovenaca, dakle po broju biste bili peti. Čak ni te elementarne cifre, dakle, nisu tačne. A da li znate za...

SUDIJA MEJ: Šta je vaše pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pitanje je da li zna za Fond za nerazvijene iz koga je Kosovo i Metohija decenijama dobijala nekoliko puta više sredstava nego što je sama stvarala?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Prvo, nisam rekao da smo hteli da se otečepimo od Jugoslavije već da smo hteli da imamo republiku u okviru jugoslovenske federacije. A kada je reč o ovom fondu, hteo bih da vam objasnim da je to bio međunarodni fond za razvoj Kosova, pošto je to bila najnerazvijenija zemlja u Evropi, ali vi ste sada pomešali taj međunarodni fond za Kosovo gde su se sredstva dobijala iz međunarodne zajednice, to je bilo sedamdesetih godina, ja sam tada bio mlad, ali se sećam, znam da je to bio međunarodni fond.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja ne mogu da imam komentar na takvu jednu besmislicu. Postojao je Fond za razvoj nedovoljno razvijenih područja, jugoslovenski fond.

SUDIJA MEJ: Čuli smo njegov odgovor i mi ćemo saslušati sve dokaze koje vi budete želeli da izvedete u vezi s tim, ali dajte da se sada približimo događajima koji se navode u ovoj optužnici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja govorim o onome o čemu je govorio svedok i molim vas da mi ne dajete uputstva. Postavljeno vam je pitanje da li ste se bavili kršenjem ljudskih prava Srba od strane Tužioca. Na to pitanje ste odgovorili da kršenja ljudskih prava Srba nije bilo, da nasilja nad Srbima na Kosovu nije bilo. To valjda ne treba da utvrđujemo da je bilo tako, jer to smo svi čuli. E sada vas pitam da li znate za nasilja nad Srbima u poslednjih 20 godina i da preciziram da li znate za ubistva, za paljevine, za silovanja, za sečenje voćnjaka, rušenja crkava, prekopavanja grobalja, prebijanja i sve drugo nasilje, dakle, da li znate za poslednjih 20 godina, eto od te 1981. godine, kad ste počeli da se bavite politikom, za ta nasilja nad Srbima pod kojim je preko 40.000...

SUDIJA MEJ: U redu. A sada pitanje, molim vas. Dakle, trenutak samo, dozvolite da se ja ovim pozabavim. Vi ste postavili čitav niz pitanja u jednom pitanju. Prvo pitanje, gospodine Kadriu je sledeće. Da li je bilo kršenja ljudskih prava Srba tokom ovih 20 godina?

SVEDOK KADRIU: Ako ih je bilo, bilo je samo nekoliko slučajeva i Savet za ljudska prava i slobode je to zabeležio. Međutim, stvari su izmišljane. Pošto Albanci nisu bili na vlasti, vlast je pripadala njemu i čitav državni aparat je bio u njegovim rukama.

SUDIJA MEJ: Sledeće pitanje je bilo da li je bilo nasilja nad Srbima? Navedeni su različiti oblici nasilja.

SVEDOK KADRIU: Ne sećam se nijednog slučaja osim slučajeva kojima je manipulisao Miloševićev režim. Sećam se slučaja u vezi sa bo-com, sa flašom kojim je manipulisao srpski režim kao izgovor da interveniše na Kosovu.

SUDIJA MEJ: Takođe je navedeno da je bilo razaranja crkava, prekopavanja groblja, seče voćnjaka. Da li u tome ima istine?

SVEDOK KADRIU: Nisam čuo za takve slučajeve. Vlast je bila u Miloševićevim rukama. Ko bi se usudio da tako nešto uradi?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hajde da pitam, eto pre Miloševićevih ruku, tih osamdesetih godina da li znate za ta nasilja, na primer od 1980. do 1990. godine? Zna, ne znate. Kažite znam, ne znam.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam, jer u to vreme Savet za ljudska prava nije ni postojao, a nije bilo nasilja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Obično se vreme računa od Hrista, a ne od Saveta za ljudska prava, ali ja vas pitam pošto ste vi živeli, pošto ste živeli u to vreme pre Saveta za ljudska prava, je li znate koliko je stanovnika Kosova i Metohije pod pritiskom pred

nasiljem Albanaca moralo da napusti pokrajinu? Da li znate ili ne znate?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Oni se nisu iselili zbog nasilja već zato što su imali mnogo bolje životne uslove u Srbiji nego na Kosovu, jer Kosovo je bilo najsiromašnije mesto u Evropi (Europe). Prema tome, ako su imali bolje uslove da žive u Srbiji, zašto ne bi otišli u Srbiju. Prodali su svoju zemlju i to po vrlo visokim cenama Albancima, zemlju koju su dobili u kolonizaciji, u programu kolonizacije pre Drugog svetskog rata i kupili su posede za trećinu cene u odnosu na onu za koju su prodali svoje posede na Kosovu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vrlo dobro što se razumete u trgovinu zemljom, ali ja sam vas pitao da li znate koliko se Srba iselilo pred albanskim divljanjem i nasiljem na primer od 1980. do 1990. godine? Da li znate ili ne znate?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam, jer je državni aparat bio jugoslovenski, nije bio naš, nije pripadao Albancima. Srbija je uvek imala uticaj na Kosovu i sve je kontrolisala. Apsurdno je misliti da smo mi imali državni aparat koji bi proterivao ljude. Kretanje ljudi je bilo slobodno i bilo je u okviru jugoslovenske federacije.

SUDIJA ROBINSON: Nije nam potrebna disertacija u vezi sa ovim. Gospodine Miloševiću, izvolite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Tvrdite, takođe, ovo smo raščistili, dakle, vratićemo se na ta pitanja kasnije, tvrdite takođe da su od 1980. godine ili 1990. godine Albanci izbačeni iz škola. To sam ovde zapisao. Koliko je bilo mešovitih odeljenja i koliko je bilo albanske dece u školama do 1999. godine? Da li imate neku predstavu o tome?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Uklanjanjem albanskih studenata, albanskih učenika iz škola, nakon toga razredi nisu bili izmešani, bili su odvojeni, čak i u istim školama. U stvari, to je bilo i pre odlaska albanskih učenika iz škola, a do odlaska albanskih učenika iz škola došlo je 1988. godine, kada ste vi došli na vlast i kada su

uzburkana osećanja među ljudima i vi ste podsetili srpski narod na mitove.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, molim vas, mi nećemo nikad završiti ovo ispitivanje ako vi tako dugo budete odgovarali, pa molim vas odgovarajte sa, ako može sa da i ne, ako ne može sa objašnjenjem koje će biti kratko. Da li su vam poznati podaci o broju učenika po nastavnim jezicima, znači na albanskom i na srpskom jeziku, neposredno, znači do 23. marta 1999. godine? Ne govorim o 1988. godini, i ne znam o kojim godinama, nego o 1999. godini, početku 1999. godine. Podatak da je na Kosovu i Metohiji bilo ukupno na srpskom jeziku u školama 45.279 učenika koji su učili na srpskom jeziku i to u isto to vreme...

SUDIJA MEJ: Prekinite molim, prekinite. Gospodine Miloševiću, vi ste rekli svedoku da on troši previše vremena, ali vi sada zauzimate previše vremena sa svojim pitanjima. Kako glasi vaše pitanje svedoku? 1999. godine, bilo je 45.279 učenika ukupno na srpskom jeziku? Dobro, to je ono što želite svedoku reći. Gospodine, da li znate nešto o tome?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne, nije to moje pitanje. Moje je pitanje da li zna da je u isto to vreme 235.881 učenik učio na albanskom jeziku početkom 1999. godine, 235.881?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: O kom vremenu govorite, oprostite?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Govorim o 1999. godini, dakle, neposredno pred rat.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Albanski učenici su izbačeni iz osnovnih škola, srednjih škola i fakulteta. Oni su izbačeni iz zgrada, od strane policije. Učenici, studenti su jednostavno izbačeni van. Oni su svi učili van tih zgrada, to celi svet zna.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: To ne zna niko, a ako zna sve, zna kao propagandu. Ja tvrdim da je 235.881 učenik učio na albanskom jeziku, a jučerašnji svedok, odnosno prekjučerašnji svedok koji je bio iz Žegre (Zheger) sam je rekao...

SUDIJA MEJ: Svedok je rekao da to nije tako. On kaže da to nije tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. U opštini Vučitrn (Vushtrri) početkom 1999. godine, znači u vašoj opštini gde ste sad, kako sam čuo, predsednik opštine ili potpredsednik, na albanskom jeziku je učilo 12.258 dece, a na srpskom 1.039, a u opštini Srbica koju pominjete 102 učenika na srpskom i 10...

SUDIJA MEJ: Dozvolite mu da ide jedno po jedno, korak po korak. Prvo, dakle, iznesena je tvrdnja o opštini u kojoj je svedok stanovalao. Gospodine Kadriu, da li znate nešto o tome?

SVEDOK KADRIU: Milošević poseduje pogrešne informacije. U selima Priluzhe (Prilluzhe), Galica (Galice) i Gojbulja (Gojbuje) i u selu Grace (Grace), a to su sva sela u opštini Vučitrn u kojima uglavnom žive Srbi i mi ne znamo koliko je tamo bilo učenika zato jer nismo mogli tamo ići, sprovesti našu istragu. No, UNMIK (United Nations Mission in Kosovo) se sada brine o učenicima i brine se da oni svi pohađaju nastavu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To nema nikakve veze sa mojim pitanjem. Pitao sam vas da li znate da je u opštini Vučitrn pre rata, dakle, neposredno pred rat 12.258 Albanaca učilo na albanskom jeziku u školi?

SUDIJA ROBINSON: Recite nam gospodine Kadriu, da li to možete potvrditi ili negirati?

SVEDOK KADRIU: Ne, 12.000 nego 14.000 učenika učilo je van školskih zgrada. Oni su bili lišeni mogućnosti da dolaze u te zgrade od strane vaše policije i to još 1991. godine. Mi smo učili u privatnim kućama. Mi smo naše kuće pretvorili u škole, pa čak ni tamo nas niste ostavili na miru, čak i tamo je policija uhapsila na desetine učitelja. Uhapsili ste ih i osudili, desetine i desetine.

SUDIJA ROBINSON: Sledeće pitanje, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate da je prekjučerašnji svedok iz Žegre potvrdio da su deca učila u školi, a ne u privatnim kućama i da je imalo 900 učenika, na primer?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nije tačno da su albanski učenici pohađali nastavu u školama, u školskim zgradama uz izuzetak nekih osnovnih škola koje su mogli koristiti.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Vi kažete da to nije istina, ako je to način da se to tako postavi.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nije tačno, bili smo u privatnim kućama.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: U gimnaziji u Vučitrnu ima 62 đaka na albanskom jeziku, u Tehničkoj školi 106 đaka na albanskom jeziku neposredno pred rat. Dakle, pored osnovnih škola, govorim i o srednjim školama?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Pitanje mi nije jasno. Ne znam kako da odgovorim budući da to nije pitanje. Ne znam što od mene tražite.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, gospodine Miloševiću. Čuli smo mnogo iskaza o ovoj temi. Na kraju će Pretresno veće morati da potvrdi kakvu će težinu dati ovim iskazima. Molim vas, sada pređite na drugu temu i kao što je rekao predsedavajući sudija, na neku temu po mogućnosti koja je bliža navodima u optužnici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja moram da vam kažem da ova tema o navodnoj diskriminaciji albanske dece i kako je to onaj početni svedok Bakali rekao aparthejd je vrlo bliska tema najtežim optužbama koje su ovde isfabrikovane, a reč je o totalnim lažima, jer cifre o stotinama hiljada albanske dece koja su učila na albanskom su cifre koje su opštepoznate i...

SUDIJA MEJ: Ne, ne. Rečeno vam je da idete dalje, gospodine Miloševiću. Čuli smo te argumente i mi ćemo i kasnije čuti još više o njima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate da u okviru ženevske konferencije 1992. godine, znači 1992. godine Vlada naše zemlje je uputila predlog za prevazilaženje problema obrazovanja na Kosovu? A problem je bio što su albanski separatisti odbili da daju svoje programe na verifikaciju Ministarstvu prosvete Srbije, na to se odnosio. I da li znate, dakle, da je u okviru ženevske konferencije 1992. godine naša vlada uputila predlog koji je imao nekoliko tačaka? Da li znate za taj predlog koji se odnosio na postizanje dogovora za maksimalno garantovanje, očuvanje i razvoj kulturnog identiteta pripadnika albanske nacionalne manjine, to je tačka 1. Tačka 2, vraćanje u radni odnos svih albanskih nastavnika ...

SUDIJA MEJ: Samo trenutak, samo trenutak. Ovo bi trebalo biti pitanje. Čekajte, čekajte. Dozvolite svedoku da odgovori na prvi deo vašeg pitanja. Gospodine, prvo, da li znate za tu Ženevsku konferenciju ili ne?

SVEDOK KADRIU: Ta konferencija u Ženevi (Geneva), ako je radi la na takvom osnovu, mogu vam onda samo reći da su svi učitelji i učenici bili silom isterani iz škola. Ja ne znam kada je ta konferencija održana, ali mogu optuženog informisati da ste vi uklonili učitelje i učenike iz škola i to korištenjem nasilja.

SUDIJA MEJ: To nije pitanje koje je postavljeno. Sledeće pitanje je bilo, ako znate za tu konferenciju, da li znate da je Vlada na toj konferenciji iznela predloge koji se odnose na obrazovanje?

SVEDOK KADRIU: Nije tačno da je Vlada Srbije pokazala interes za obrazovanje na Kosovu. Njih je zanimalo samo uništavanje tog obrazovnog programa, a to su dokazale godine koje su sledile.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate da je u tom programu bio predlog da se vrate u radni odnos svi albanski nastavnici koji su samovoljno napustili radna mesta, sem vrlo malog broja koji su počinili krivična dela? Znate ili ne znate, samo odgovorite, nemojte mi držati politički govor o tome.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Neću odgovoriti sa da ili ne. Nemojte ograničavati moje pravo govora. Inače, ja ne mogu odgovoriti, neću odgovoriti na to pitanje. Vi ste me lišili prava da govorim tokom deset godina, dozvolite mi da sada govorim ono što znam.

SUDIJA MEJ: Moramo jasno reći da se ovdje ne radi o političkoj manifestaciji. Ovo je krivično suđenje. To se odnosi i na vas, gospodine Kadriu i na vas, gospodine Miloševiću. A sada, vama ovdje nisu uskraćena nikakva prava. Ono što vam mi govorimo jeste da što je moguće brže odgovarate na pitanja i da se usredsredite na samo pitanje. Vi nećete biti ograničeni samo na da ili ne, ali ako možete odgovoriti sa da ili ne, to će nam pomoći da radimo ekspeditivnije. Gospodine Miloševiću, molim vas da ponovo postavite vaše pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate za predlog vraćanja u radni odnos svih albanskih nastavnika koji su samovoljno napustili radna mesta zbog ovog problema?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Od 1991. godine svake godine početkom septembra pokušali smo ući u škole, ali vi ste nas u tome sprečili. Vi ste uputili policiju sa pancirnim košuljama...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate ovo ili ne?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam ništa o nečem takvom. Sve do 1997. godine, kada je zajedno uz intervenciju organizacije Sveti Edidio (Saint Egidio) učinjeno nešto da se albanski učenici vrate u svoje školske zgrade, oni koji su odatle isterani nasiljem. Postignut je sporazum sa Rugovom (Ibrahim Rugova), ali taj spo-

razum nikad nije sproveden. Vi ste ga dva puta obmanuli. Taj sporazum je dva puta potpisan. Organizacija Sveti Edidio je takođe bila svedok činjenice da taj sporazum nije sproveden.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, oni su upravo svedok činjenice da je sporazum sproveden i uopšte nije bio problem ni osnovno ni srednje obrazovanje već univerzitet koji je do septembra dobio nekih nekoliko desetina hiljada kvadratnih metara prostora, što smo već razjasnili, ali neću sad o tome. Da vas pitam. Da li znate da je u tom programu bilo priznavanje albanskim učenicima...

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nije tačno, ovo što govorite nije tačno.

SUDIJA MEJ: Mislim da smo iscrpli ovu temu. Pretresno veće je čulo dovoljno o tome.

(Pretresno veće se savetuje)

SUDIJA MEJ: Izvolite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Je li mi vi ne date više o školama da pomenem ništa?

SUDIJA MEJ: Ne, osim ukoliko nemate neko relevantno pitanje. Gospodine Rajnefeld (Ryneveld), samo trenutak, gospodine Rajnefeld, proveli smo evo skoro pola sata na pitanju škola. Istina je da je Tužilaštvo prvo pokrenulo to pitanje i raniji svedoci takođe su govorili o obrazovanju. Mislim da ćemo se morati ponovo pozabaviti pitanjem da li i dalje treba izvoditi dokaze o toj temi.

TUŽILAC RAJNEFELD: Svakako, časni Sude. Meni nije poznato da mi planiramo nešto više od onoga što smo učinili do sada, dakle, da izvodimo više dokaza o pitanju obrazovanja osim možda putem nekih od veštaka koje ćemo kasnije pozvati, ali u svakom slučaju nećemo takve dokaze izvoditi kroz ovakve svedoke.

SUDIJA MEJ: Mi smo u opasnosti da provedemo mnogo vremena baveći se na ovom suđenju pitanjima koja nisu usko vezana za optužnicu i koja su od periferne važnosti.

TUŽILAC RAJNEFELD: Svakako, slažem se sa time. Mi smo te dokaze izvodili više u okviru istorijskog konteksta. Mi nismo znali da će te informacije o kontekstu biti nešto što će potrošiti toliko vremena. Prema tome, ja shvatam šta ste rekli, uzimam to u obzir i mi ćemo sigurno to uzeti u obzir kad budemo razmišljali o dokazima koje ćemo izvoditi od budućih svedoka.

(Pretrեսno veće se savetuje)

SUDIJA MEJ: Naš stav je, gospodine Miloševiću, da biste trebali ići dalje. Čuli ste šta smo rekli Tužilaštvu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Imam pitanje na koje molim da se odgovori sa da ili ne, uz vašu pomoć. Da li svedok tvrdi da albanska deca nisu koristila zgrade osnovnih i srednjih škola na Kosovu i Metohiji?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nisu ih koristili sve do 1997. godine, a neki čak ni kasnije, sve dok nije došao KFOR (Kosovo Force).

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pomenuli ste naselje za izbeglice u Velikoj Reci (Velikoreke) kao program promene etničke strukture. Da li vam je poznato da je to naselje za izbeglice u Velikoj Reci ušlo u program „HABITAT“ i ocenjeno je kao najbolje među predstavnicima međunarodne zajednice i da ima ukupno svega 84 kuće? Da li to znate?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam kako je to procenila međunarodna zajednica, ali znam jednu stvar, a to je vi ste instrumentalizirali pomoć kako biste izmenili nacionalnu strukturu stanovništva na Kosovu, jer da ste želeli razrešiti te socijalne probleme, a ja zaista moram reći da mi je žao za te ljude, vi biste ih tada premestili negde drugde gde su uslovi bili bolji, negde drugde u Srbiji. Najveća gustina stanovništva je na Kosovu kad upoređuje-

mo sa svim drugim delovima bivše Jugoslavije. Isto tako siromaštvo je tamo bilo daleko izraženije. Vi niste želeli razrešiti socijalne probleme, vi ste to iskoristili za vaše političke ciljeve kako biste izmenili nacionalni sastav stanovništva.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pitao sam vas da li vam je poznato da to naselje ima 84 kuće?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam broj kuća, tačan broj kuća. Ali ja znam da je to ono što ste vi učinili i u drugim delovima Kosova sa namerom da se promeni nacionalni sastav.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U vezi s tom promenom nacionalnog sastava, da li znate da je broj izbeglica na Kosovu i Metohiji bio ukupno 5.000?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam broj, nemam informacije o tome. Mi nismo bili u stanju da prikupimo, da dobijemo informacije od vas o tome.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dovoljno je da kažete da ne znate.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate da tih 5.000 čini 0,7 posto ukupnih izbeglica koje su došle u Srbiju, znači manje od 1 posto, mnogo manje od 1 posto. Da li to znate?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam o kojem broju se radi, ali znam koja je bila svrha, koji je bio cilj tog poteza, a to je bio politički cilj, promena nacionalne strukture, u to sam siguran.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Onda ga je država ostvarivala na suprotan način, ako je to bio cilj jer teritorija Kosova, da li vam je to poznato, je 10 posto teritorije, a na nju je otišlo 0,7 posto izbeglica. Znači, koliko puta manje nego prosek. Umete to da izračunate pretpostavljam? Da ili ne?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne mogu se sad ovde baviti matematikom, ali ja vam mogu dati broj autobusa koji su napustili Prištinu i otišli prema zapadu kao rezultat pritiska i nasilja prema albanskom stanovništvu i to pod raznim izgovorima. U Evropi nije bilo ni jedne jedine države koja nije pružila utočište Kosovarima koji su otišli sa Kosova dok ste ga vi naseljavali Srbima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste čuli da sam vam rekao da je 5.000 izbeglica ukupno bilo na Kosovu?

SUDIJA MEJ: Iscrpli smo ovu temu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa svedok kaže da ne može da se bavi ovom matematikom, on se bavi čak i akademijom nauka, ja ne razumem da ne može da se bavi matematikom, matematikom do 10. Govorili ste da ste hapšeni i ispitivani zato što ste se borili za Kosovo Republiku i što ste izdavali dokumente na kojima je pisalo „Kosovo Republika“. Rekli ste da ste osuđeni na 20 dana zatvora. Da li znate da je to administrativna kazna, a ne krivična kazna? To vas je osudio sudija za prekršaje. Je li tako ili nije?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne samo ja, nego svi albanski učitelji prošli su kroz ta vrata, vrata vaše policije i mi smo tamo svi bili zlostavljani. Ja vam kažem da je Riza Bilali (Riza Bilali), profesor i direktor srednje škole, Ćazim Azemi (Qazim Azemi) takođe...

SUDIJA MEJ: Vama je postavljeno pitanje o prirodi vaše kazne, ukoliko je to važno. Rečeno je da se radilo o administrativnoj meri, o sudu za prekršaje. Da li znate ko vas je osudio na tu kaznu ili ne?

SVEDOK KADRIU: Osuđeni smo samo zato jer smo učili, podučavali učenike, ni zbog čega drugog. Optužbe koje su tamo bile napisane nisu važne, što je tamo bilo napisano to nije važno, to je bilo apsurdno.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Što se mene tiče, on može da priča šta god hoće, ali trebalo bi da se vi postarate da odgovori na moje pitanje.

SUDIJA MEJ: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dakle, šta je s mojim pitanjem je li to bila administrativna kazna?

SUDIJA MEJ: Ali u čemu je tu razlika?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Razlika je u tome što on uopšte nije bio krivično gonjen, što jednostavno govori neistinu. Administrativne kazne se daju samo radi kršenja...

SUDIJA MEJ: U redu, dobro. Gospodine Kadriu, molim vas da odgovorite na to pitanje. Da li znate da li se radilo o administrativnoj meri ili o krivičnom postupku? Ako ne znate, recite.

SVEDOK KADRIU: Milošević to najbolje zna.

SUDIJA MEJ: Molim vas, odgovorite na pitanje, nemojte komentarisati. Da li znate da li je to bila krivična sankcija ili ne?

SVEDOK KADRIU: Bili smo zlostavljani, pretučeni i poslani u zatvor. Ja ne znam koju on etiketu želi staviti na to.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Kadriu, vi ste izdržali tu kaznu od 20 dana, vi ste proveli 20 dana u zatvoru?

SVEDOK KADRIU: Da. Za druge morao sam da platim.

SUDIJA ROBINSON: Hvala. Gospodine Miloševiću.

SVEDOK KADRIU: Drugi su morali platiti, ne samo ja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate da se takva administrativna kazna dobija za kršenje javnog reda i mira?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Kakav smo to javni red i mir narušavali ako smo podučavali naše učenike, a da nas za to niko nije plaćao i da nismo imali pravilne uslove za to. Pokušavali smo izbeći i pobeći vašoj policiji kako bismo obrazovali ljude. Vi ste nam trebali dati subvencije, a ne zabraniti to. Samo pod vašom vladom se to dešavalo. Nigde drugde na svetu se to nije dešavalo. Ja mislim da nema mesta na svetu gde se nešto tako može dogoditi. To je bila diskriminacija. Vi ste nam uskratili pravo na obrazovanje, pravo da podučavamo našu decu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Već ste saopštili da Albanci nisu koristili školske zgrade na Kosovu i Metohiji. Pošto je to lako dokaziva neistina, i to u stotinama i stotinama primera, nije mi potrebno više objašnjenja o tome. Pitam vas, dakle, da li znate da se takve administrativne kazne dobijaju i za pogrešno parkiranje, ako ne uplatite sumu na koju ste osuđeni?

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, čuli smo dovoljno o tome. Čuli smo šta ste vi rekli, čuli smo šta je svjedok rekao i nema smisla da sada idemo dalje. Ne, ne, gospodine Kadriu, nema potrebe da se time bavimo. Sledeće pitanje, molim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je smatrao onda i da li sad smatra da su dokumenti koje su oni izdavali sa naslovom „Kosovo Republika“, legalni dokumenti?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Bili su legalni za nas. Mi smo imali našu administraciju, našeg ministra prosvete, Ministarstvo je izdavalo takve dokumente i mi smo onda u te dokumente unosili ocene učenika i studenata i to je bilo legalno. Ako to nije bio, da, da to nije bio slučaj ne bismo nastavili podučavati naše učenike.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, sledeće pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li mislite da su sad ti dokumenti legalni?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Svakako da jesu više nego legalni jer imaju pečat, potvrdio ih je direktor škole, izdalo ih je Ministarstvo obrazovanja Kosova.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Rekli ste da ste za UČK (OVK, Ushtria Clirimtare e Kosoves) čuli 1991. godine?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Čitao sam u novinama da je nešto urađeno u vezi s tim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste se bavili javnim, kako kažete, aktivnostima već od početka devedesetih godina. Da li znate za aktivnost organizacije Osame bin Ladena (Osama Bin Laden) na Kosovu i Metohiji?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Čuo sam za Bin Ladena ovih godina, ali nikad ranije nisam čuo za njega. Samo kada je počinjen zločin u odnosu na američki narod, nikada ranije nisam čuo za njega.

SUDIJA ROBINSON: Dovoljno o tome. Gospodine Miloševiću, izvolite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate za mudžahedine i njihova zverstva na Kosovu i Metohiji?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To nije tačno. Nije tačno da je na Kosovu bilo mudžahedina. To ste vi izmislili. To je plod vaše mašte.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa kažite „nije tačno” ili „ne znam”, nemojte da mi uzimate vreme. Pročitaću vam samo jedan stav pa ćete mi reći da li je to tačno ili nije. „Al Kaida (AL Qaida) - teroristička organizacija”, kaže, „neke terorističke organizacije koje deluju pod njenim kišobranom i koje podržava uključuju Bosnu, Hrvatsku, Albaniju” i tako dalje. Da li smatrate da je...

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To nije tačno, to je plod vaše mašte.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ovo je kongresna izjava Federalnog istražnog biroa (FBI, Federal Bureau of Investigation).

SUDIJA MEJ: Koji je datum na tome?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: 18. decembar, prošle godine nakon 11. septembra.

SUDIJA MEJ: U redu, to možete da uvedete kao dokaz kad za to dode vreme. U međuvremenu svedok je rekao da ne zna.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pitam svedoka da li je tačan stav koji sam mu pročitao. On je rekao da je netačan, da je laž i da je plod moje mašte. A sada da vas pitam da li je tačan stav „Al Kaida podržava muslimanske borce u Avganistanu (Afghanistan), Bosni, zatim Čečeniji (Cecenya) i na Kosovu“. Da li je tačan taj stav?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ništa ne znam o tome. Nisam ovde da bih zagovarao Bosnu ili Avganistan, ja sam ovde da govorim o Kosovu. Na Kosovu nema mudžahedina i to je istina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A ja sam vas pitao šta vi znate o njihovoj aktivnosti, a ne da li ih ima. Jer da ih ima, to nije sporno. Hoćete da kažete da ne znate ništa o njihovoj aktivnosti?

SUDIJA MEJ: On je rekao da nema mudžahedina na Kosovu. To je ono što je on rekao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro. Ne treba mu tolika pomoć, očigledno. Al Kaida borci su identifikovani na Kosovu, Bosni i u Albaniji. Da li je to tačno ili nije, po vašim saznanjima?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Rekao sam već. Ništa ne znam o drugim zemljama, a kada je reč o Kosovu, mogu da kažem da tamo nema mudžahedina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ovo što sam poslednje citirao to je izvor „Congressional Research Service Front Line“. U selu, go-

vorili ste o napadu na selo Ćirez (Qirez), što je naravno netačno, što ste vi rekli inače netačno, ali za ovaj konkretan događaj hoću da vas pitam. Da li vam je poznato, 3. marta 1998. godine, da su teroristi UČK u selu Ćirez ubili četiri policajca?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nije mi to poznato. Znam da je došlo do razmene vatre i znam da su vaše snage ubile ljude tamo. Kako sam mogao znati ko je tamo ubijen? Ja samo znam da su civili, čak i žene među njima bile ubijene.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I ništa ne znate o tome da su ubijena četiri policajca, mučki, iz zasede u selu Ćirez pre tog događaja o kome vi govorite?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Šta su vaši policajci hteli da urade u kućama albanskih stanovnika Ćirez?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa iako ja ne odgovaram na vaša pitanja, reći ću vam da su tražili oružje, što im je legitimno pravo. I da li znate da su policajci tražili oružje i oduzeli mnogo oružja tamo, da li znate za to?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nisu konfiskovali nikakvo oružje. Otišli su i provocirali i maltretirali ljude u njihovim vlastitim domovima. Samo da vam dam jedan primer. Kada su pretražili moju kuću, čak i moja biblioteka im je bila problem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Osim sve te frazeologije koju koristite i uz sve poštovanje za maltretiranja, da li vi uopšte možete da govorite o materijalnim činjenicama? Ja vas pitam za materijalne činjenice. Vi ste sami rekli, ja sam vas čuo svojim ušima i verovatno je zapisano, ne verovatno nego sigurno, kako je krajem februara domaćin te kuće koji je bio pomenut s vaše strane, vi ste rekli u samoodbrani ubio policajca, u samoodbrani policajca koji je došao da izvrši pretres i traži oružje ili da traži dokumente i nešto proveri, u samoodbrani. Da li vi verujete da igde u svetu pućanje u policiju koja dolazi da vas uhapsi, na primer, a ne samo da izvrši pretres i da vam traži dokumenta, da li se može tretirati kao

samoodbrana? Da li se igde u svetu pucanje u policiju tretira kao samoodbrana?

SUDIJA MEJ: Samo trenutak. Molim vas, ne bavite se tako opštim pitanjima jer to je pitanje komentara. Ako možete bavite se onim što se desilo, ako možete da nam iznesete još detalja šta se desilo kada vlasnik kuće ubije policajca?

SVEDOK KADRIU: Ne znam da li je policajac tada ubijen jer nije mi bilo moguće doći do bilo kakve informacije tada. Sećam se, međutim, da je u selu Voćnjak (Vojnike) policija u pratnji oklopnih vozila došla u pretraživanje kuća. To je u selu Voćnjak u oblasti Drenica. Oni su ulazili u albanske kuće i tad je došlo do tog sukoba. A kako se sukob dalje odvijao ili kako je uopšte došlo do samog sukoba, ne znam. Jedino znam da je bilo žrtava.

SUDIJA MEJ: Samo trenutak, možete li nam pomoći kod sledećeg. Koliko je vama poznato, da li je policija u to vreme, dakle, govorimo od 1998. godine, pretraživala kuće da bi našla oružje?

SVEDOK KADRIU: Policija je stalno koristila taj izgovor da bi pretraživala sve albanske kuće u albanskim selima. Svaki dan su to radili, svaki dan su maltretirali ljude naočigled članova njihovih porodica u njihovim kućama. To nije bilo samo 1998. godine, to se odvijalo od 1991. godine sve vreme. Ja imam hronologiju Saveta za ljudska prava u kojoj se dokumentuje ovo sve.

SUDIJA MEJ: Da, hvala vam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Mene uopšte ne interesuju izmišljeni dokumenti ovog svedoka niti njegovi odgovori tužiocu u vezi s tim izmišljenim dokumentima. Mene interesuju odgovori na pitanja koja se tiču materijalnih činjenica koja je on izneo i za koja tvrdim da ne govori istinu i molim vas da odgovara na pitanja, a ne da priča stalno poslednjih deset godina. Porodica Ahmeti (Ahmeti) je nastradala u sukobu UČK sa...

SUDIJA MEJ: Pre nego što pređemo na to, rekli ste da su dokumenti izmišljeni. Je li to tačno, gospodine Miloševiću? Da li vi to tvrdite?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Moram da vidim šta ste rekli, zaglušilo me nešto uvo. Ja kažem da je, da ja tvrdim da ovo što ovaj svedok iznosi u ime svog Saveta za ljudska prava, da su to obične manipulacije, to tvrdim.

SUDIJA MEJ: Gospodine Kadriu, tvrdi se da su dokumenti koje ste vi doneli lažni. Treba da imate mogućnost da se time bavite i da iznesete svoj komentar o tome.

SVEDOK KADRIU: Časni Sude, nijedan dokument koji sam ja doneo nije lažan dokument. Ja sam doneo dokumente opštinske vlasti koje je potpisao Slobodan Doknić i odgovoran sam za svaki dokument koji sam donio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Molim vas, na to ćemo tek da dođemo. Uopšte to nije u pitanju. Nije uopšte u pitanju ta vrsta dokumenata. O toj vrsti dokumenata ćemo kad na njih dođe red. Ja govorim o informacijama njegovog navodnog Saveta za ljudska prava o stradanjima Albanaca za koja smatram da su potpuna manipulacija i ništa drugo. A ova dokumenta koja je on doneo, to ćemo, objasnićemo njih lako. To je sitnica.

SUDIJA MEJ: Vi ste postavili pitanje o porodici Ahmeti. Šta ste hteli da pitate?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Rekao sam upravo to, pošto je on tvrdio kako su ih ubile srpske snage, da je porodica Ahmeti stradala u okršaju između UČK i policije. O tome se radi, a ni o kakvom teroru srpskih snaga nad nekom porodicom. Nikakve se srpske snage, kako vi zovete policiju i vojsku, nisu bavile maltretiranjem stanovništva. I vojska i policija Srbije nije vršile nikakve ratne zločine.

SUDIJA MEJ: Hajde da se svedok sada time pozabavi. Dakle, porodica Ahmeti, tvrdi se da su ubijeni u sukobu između UČK i policije. Šta vi kažete na to?

SVEDOK KADRIU: Porodica Ahmeti se nikada nije sukobila sa policijom i vojskom, oni su to veče bili u svojoj vlastitoj kući. Kada je kuća opkoljena, svi muškarci su izvedeni iz kuće i ubijeni na jedan surov varvarski način. Žene su u međuvremenu prošle kroz užasnu traumu, bile su okupljene u jednoj sobi i izložene toj traumi, ja o tome ne želim da govorim, Miloševićeva vojska i policija zna za to. Zatim, užas, masakr, do toga je došlo, i to su takođe zabeležile nevladine organizacije iz drugih zemalja koje su bile na Kosovu.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, ovo je vrlo važno pitanje koje se odnosi direktno na vaš predmet. Vi ste rekli da je porodica Ahmeti ubijena u sukobu između UČK i policije. Mislim da vi imate obavezu da iznesete nešto više pred ovog svedoka. Da li vi imate nekakvo drugo pitanje koje može preciznije da kaže kako su oni ubijeni u tom sukobu između UČK i policije ili vi to iznosite kao jedan opšti navod? Čini mi se da bi vaši dokazi bili jači kada biste vi mogli preciznije da iznesete detalje o tome kako su oni ubijeni, da li su se oni našli u unakrsnoj vatri, da li su se oni borili na strani UČK.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Postoje činjenice, da su u tom selu Ćirez, 3. marta 1998. godine, teroristi UČK...

SUDIJA ROBINSON: Iznesite te navode svedoku. Iznesite svedoku kao deo vaših navoda.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Izneo sam upravo da su 3. marta 1998. godine u Ćirezu teroristi UČK ubili četvoricu policajaca, da je tada došlo, dakle, kao posledica ubistva do dalje eskalacije sukoba između UČK terorista i policije i da je porodica Ahmeti...

SUDIJA ROBINSON: To je dovoljno, to je dovoljno. Hvala vam. Da li ste čuli to, gospodine Kadriu? Šta vi kažete na to, gospodine Kadriu?

SVEDOK KADRIU: Časni Sude, ja sam potpuno uveren da niko od pripadnika porodice Ahmeti nije bio u UČK. Ja mogu životom da se zakunem da niko od njih nije bio pripadnik UČK. Svi muškarci, sa izuzetkom jednog koji je radio u nekoj zapadnoj zemlji, bili su ubijeni. Oni su izvedeni iz vlastite kuće i ubijeni.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, sledeće pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ovde se uopšte ne govori da li su članovi porodice Ahmeti bili članovi UČK nego o tome da su stradali u sukobu između policije i UČK, a da bih, idem s kraja, jer je juče na kraju ovo pitanje pokrenuto, pitanje takozvanog ubistva porodice Gerdžaliju (Gerxhaliu), za koje smo ovde gledali slike i sva moguća objašnjenja. Postoje svedoci koji tvrde da je porodica Gerdžaliju upravo bila između snaga vojske i policije i albanskih terorista i bandita UČK. Da su slali upozorenja porodici Gerdžaliju, da je vrlo opasno ostati na tom terenu jer su pucali, UČK na vojsku upravo sa strane i od njih. A imam ovde zapis prema izjavi Sali Gerdžalijua (Salli Gerxhaliu), člana te porodice, datoj „Human rajts voču“ (Human Rights Watch), koja je objavljena u njihovoj knjizi „Po naređenjima“ (Under Orders), 2001. godine, tako im se zove knjiga. Na lice mesta je istog dana izašla jedna žena, istražni sudija u pratnji policije, prilikom uviđaja i lica mesta poginuli su fotografisani, tako da vi verovatno koristite te fotografije iz sudskog predmeta, koje je inače Srпкиnja, istražni sudija tu napravila, i u vreme kad se desilo stradanje, teške borbe su vođene između Vojske Jugoslavije i UČK koja se nalazila u selu i oko sela. UČK se nalazila i u selu i oko sela i...

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, moram vas ovde zaustaviti. Vi biste trebali da postavite pitanje u vezi sa ovom temom. Samo

trenutak, kako se tvrdi da ova porodica koja se sastoji od muškara-
ca, žena i dece je ubijena u tom sukobu.

SVEDOK KADRIU: Ja sam shvatio da je Milošević majstor...

SUDIJA MEJ: Ne. Samo momenat. Gospodine Miloševiću, kako vi
sugerišete da ova porodica kojom se bavite i fotografije tih tela i
njihovi položaji, kako vi sugerišete da je ta porodica ubijena u su-
kobu sa UČK? Možete li nam to reći?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Pa mogu zato što mi niste dozvolili da
pročitam ovu zabelešku koju sam dobio. Vojska Jugoslavije i UČK
su se tukli, nalazili su se u selu i oko sela, dakle, pripadnici UČK i
prilikom napuštanja kuća iz kojih su otvarali vatru na vojsku, oni su
likvidirali porodicu Gerđžaliju, UČK. Kako je ko koga posle unosio
i iznosio to je drugo pitanje. U istoj knjizi, koja se zove „Human
Rights“, data je izjava, koja navodi da je istog dana oko 4.00 čuo
dve NATO eksplozije koje su davale tu podršku ...

SUDIJA MEJ: U redu, u redu. To je dovoljno. Čuli ste ono što je iz-
neseno, gospodine Kadriu. Nemojte davati komentar o tome ili iz-
voru, nego nam pomozite kod sledećeg. Koliko je vama poznato,
da li ima istine u toj tvrdnji i da li nam možete izneti još neki deta-
lj o tome kako se to desilo?

SVEDOK KADRIU: To je ismevanje žrtava i treba da se stidi toga.

SUDIJA MEJ: To je upravo ono što nam neće pomoći. Možete li da
se bavite samo činjenicama, molim vas. Čuli ste ono što je izneseno,
rekli ste da to nije istina, možete li nam pomoći nekim detaljima?

SVEDOK KADRIU: 31. maja, rano ujutro, vojne i policijske snage su
se koncentrisale u naselju Rašica (Rashica) i nisu bile udaljene vi-
še od 200 metara, zatim su došle do kuće Seljatina Gerđžalijua
(Sealtin Gerxhaliu) i ušli su u tu kuću i počinili zločin, pogubili su
celu porodicu. Nije bilo snaga UČK u Donjem Studimlju (Studime
e Poshtme), jer su tu bile koncentrisane srpske snage i to je istina.

SUDIJA ROBINSON: Koji je izvor vaših informacija o ovom konkretnom događaju?

SVEDOK KADRIU: Da, u ovom slučaju u njegovoj vlastitoj kući i nedaleko od njegove kuće Šukri Gerdžaliju (Shukri Gerxhaliu) je bio tamo i on bi trebao da dođe ovde kao svedok sa svojom suprugom.

SUDIJA ROBINSON: Dakle, ovu informaciju ste dobili od njega? Da li nam to kažete?

SVEDOK KADRIU: Da, i od mnogih drugih koji su znali za ovaj slučaj.

SUDIJA ROBINSON: Hvala vam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ne radi mi mikrofon...

SUDIJA MEJ: Da, izvolite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Sad je tek upaljen, zaboravili ste da mi ga ponovo uključite kad ste ga isključili. Dakle, čuli smo jednu neverovatnu tvrdnju sad pa želim da je, radi jasnoće i zapisivanja učvrstim jednim pitanjem. Dakle, svedok tvrdi da je policija ušla u kuću, hladnokrvno pobila porodicu Gerdžaliju, a onda poslala po istražnog sudiju da dođe da ustanovi šta su oni uradili? Ili je možda varijanta da je policija ušla, ustanovila da je pobijena porodica i poslala po istražnog sudiju da vidi zločin koji je izvršen nad jednom porodicom? Šta se vama, gospodo, kao pravnicima čini verovatnijim, pogotovo sa ovakvim objašnjenjima?

SUDIJA MEJ: A šta je pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Pitanje je da li on tvrdi da je policija došla i pobila porodicu i posle toga pozvala istražnog sudiju da utvrdi kako je ta porodica ubijena? Da li on to tvrdi?

SUDIJA MEJ: Gospodine Kadriu, da li znate da li je pozvan istražni sudija?

SVEDOK KADRIU: Ne znam da li je pozvan ili nije, ali to je bila opstrukcija srpske vojske i policije. To su radili i ranije, oni bi počinili zločin i onda pozvali istražnog sudiju. To je bio oblik opstrukcije kojem su oni pribegavali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vrlo dobro, vrlo dobro. Pošto ste više puta tvrdili da nije bilo nikakvih zločina nad Srbima, odnosno proglasili ste vi i ova lažna tužba Srbe za zločince, da li znate koliko je terorističkih napada izvršeno na Kosovu i Metohiji od 1991. godine do juna 1999. godine?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam. Ne znam za napade jer je državni aparat bio u vašim rukama. Ne znam. Događaji su improvizovani u određene svrhe.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja govorim o terorističkim napadima. Ne znate ništa o tome?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam. Ne znam da ih je bilo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako ste se to bavili, bavili zaštitom ljudskih prava, ne znate za terorističke napade? Kako je to moguće?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nije bilo terorističkih napada.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste možda čuli da je samo 1998. godine bilo 1.885 terorističkih napada? Samo te 1998. godine kad su teroristi bili pomognuti od nemačke službe i od drugih službi i kad su krenuli, 1.885 terorističkih napada 1998. godine. Da li znate za to?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, pošto vas nije interesovalo to što se događa protiv Srba, policije ili vojske ili bilo koga drugog, a kažete da vas je interesovalo šta se događa sa Albanci-

ma, da li znate koliko je terorističkih napada na građane albanske nacionalnosti izvršeno na Kosovu i Metohiji?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Znam za napade na albanske građane i znam da je to počinila vaša vojska, da ju je pratila tajna policija, državna bezbednost u džipovima i da su oni nosili tam-nomaslinaste uniforme i ubijali ljude na ulici, kao što je moj kolega Skender Blaca (Skender Bllaca) ubijen.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja mislim to ste vi uigrali...

SUDIJA MEJ: Mislim da ćemo sada napraviti pauzu. Sada ćemo napraviti pauzu, 15 minuta.

(pauza)

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, moje pitanje je bilo da li je on znao za kriminalna akta UČK koji su teroristi počinili protiv Albanaca, i nisam dobio odgovor.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Već sam odgovorio na to pitanje. Tokom 1997. i 1998. godine, srpska tajna policija kretala se tim mestima sa automobilima tamne boje i ubijala ljude. Među tim ljudima koji su tada ubijeni bio je i moj kolega s posla Skender Blaca (Skender Bllaca) čiju fotografiju sam doneo ovamo. I ja vam mogu nešto više reći o tome ako želite. Policija ih je ubijala noću.

SUDIJA KVON: Gospodine Kadriu, pitanje koje je vama postavljeno je da li znate da su pripadnici UČK činili zločine i nad Albancima. Možete samo reći da ili ne.

SVEDOK KADRIU: To nije istina. Te zločine počinila je srpska tajna policija.

SUDIJA KVON: Molim vas držite se pitanja i odgovarajte samo sa da ili ne. Hvala. Izvolite nastaviti, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Postaviću sad još jedno konkretno pitanje u kontekstu ovih zločina terorista nad Albancima. Pošto je poznato da je bilo i stranačkih ubistava koje je vršio Hašim Tači (Hashim Thaci) nad Rugovinom pristalicama, da li zna za sledeći događaj, za ubistvo Redžepa Bajramija (Rexhep Bajrami), dakle Redžep Bajrami iz sela Cecelija (Ceceli), koji je bio Rugovin aktivista u tom selu i koji je ubijen po nalogu lokalnog komandanta UČK koji se zove Krasnići (Krasniqi), a inače je ujak Hašima Tačija? A ubistvo Redžepa Bajramija je naredio samo zato što Bajrami nije hteo da skine Rugovinu sliku sa zida. Da li zna za taj događaj u kontekstu svog rada o ljudskim pravima?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Časni Sude, ovo ime Redžep Bajrami ne postoji u Vučitrnu. Ne znam nikoga po tom imenu, ne znam da je neko s tim imenom ubijen. Informacija koju optuženi ima je verovatno pogrešna. Takav slučaj nije se dogodio. Mogu to sasvim odgovorno reći, to nije bilo u mojoj opštini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li zna da je 1998. godine bilo 327 terorističkih napada na pripadnike albanske nacionalne manjine koji su bili lojalni Republici Srbiji? 1998. godine, 327 napada?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam ništa o tome. Ja ne verujem da je bilo Albanaca lojalnih Srbiji.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li se sećate, na primer, da je član Izvršnog veća, dakle pokrajinske vlade, Albanac Faik Jašari (Faik Jashari), kad ste isterivali Srbe sa Kosova izjavio „Kolonama Srba sa Kosova pridružilo se i 30.000 Albanaca lojalnih Republici Srbiji“. Da li se sećate te izjave Albanca Faika Jašarija, člana pokrajinske vlade u vreme isterivanja Srba sa Kosova posle dolaska UNMIK-a i KFOR-a?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam da postoji nikakav Faik Jašari u mojoj opštini, tako da ne znam ništa o tako apsurdnoj izja-

vi. Ne znam otkuda vam takve izjave, takve pogrešne izjave. Niko pod tim imenom ne postoji.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate da je nekoliko Albanaca bilo koji su bili članovi pokrajinske vlade u toku 1998. i 1999. godine, i za vreme rata?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam ništa o tome. Ne sećam se ničeg takvog. Ne sećam se da je postojala nekakva takva osoba koja je bila pripadnik privremene vlade. Možda su to bili neki kvislinzi, ali ja o tome ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro, da li znate za Faika Jašarija? Je li on Albanac, šta je on?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ovo je prvi put da ja čujem takvo ime, prvi put u ovoj sudnici i to kažem uz punu odgovornost.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Niste ga nikad videli, ni na televiziji, ni čuli na radiju, ne znate za njega?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ja to izjavljujem uz punu odgovornost, nikada nisam ni video ni čuo ništa u vezi sa tim čovekom. Ovo je prvi put da ja to čujem ovde sada u ovoj sudnici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate za Albance članove delegacije Srbije na pregovorima u Rambujeu (Rambouillet)? Jeste li za njih čuli, jeste li ih videli na televiziji?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Znam da je tamo bila srpska delegacija, ali ne znam kakav je bio njen sastav. Znam da su tamo bili neki lideri, ali me nikada nije zanimalo da o tome više saznam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate za drugog člana Vlade, takođe Albanca, bilo ih je nekoliko, neću sve da ih sad nabrajam, Džafera Đuku (Xhafer Gjuka) koga su vaši pripadnici UČK zaklali posle dolaska KFOR-a i UNMIK-a u Peć (Peje)? Da li ste za njega čuli? Da li ste čuli za Džafera Đuku?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nisam čuo za Džafera Đuku, ja sam iz opštine Vučitrn. Ovo je prvi put da čujem za tog čoveka. Bojim se da imate pogrešne informacije, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodina Džafera Đuku sam i lično poznao, pa prema tome tu informaciju sigurno nemam pogrešnu, nego vas pitam samo da li znate za to?

SUDIJA MEJ: Kaže da ne zna, nema potrebe da dalje govorite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate za stotine kidnapovanih civila od strane albanskih terorista i posledice tih kidnapovanja? Da li išta znate o tome?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Koji albanski civili? O kakvim vi to albanskim kidnapovanim civilima govorite? Ne razumem vas.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja ne znam šta ima nejasno. Koliko znam, vama prevode na albanski ovo što ja kažem. Kažem o kidnapovanim civilima od strane UČK, od kojih su mnogi posle ubijeni. Da li znate nešto o tome? To vas pitam.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam ništa o nečem takvom. Ovo je prvi put da nešto tako čujem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li se sećate napada na policijsku stanicu u Priluzju (Prilluzhe) 28. avgusta 1998. godine?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nije bilo nikakvih napada tamo. To selo naseljeno je uglavnom Srbima, ne sećam se ničega o tome, ali mogu vam reći da takvih slučajeva nije bilo jer inače bih se ja toga sećao. Kako bi Albanci mogli ući u selo naseljeno Srbima?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi tvrdite čak da u Priluzju nije ni bilo Albanaca?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: U blizini Priluzja da, tamo ima Albanaca, ali u samom selu nije bilo Albanaca. Preko reke je bilo nekoliko kuća, a sve su te kuće spaljene od strane srpske policije i seljana Priluzja. To su bile prve kuće koje su spaljene 1998. godi-

ne. Čak i dana današnjeg Albanci se nisu vratili u te kuće u blizini Priluzja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pošto tvrdite da nije bilo Albanaca u Priluzju kako objašnjavate, na primer, da je 1990. godine, dakle, 1990. godine predsednik Izvršnog saveta opštine Albanac Džaferi (Xhaferi) potpisao rešenje kojim se premeštaju albanska deca iz Priluzja, iz škole u Priluzju u školu, 50 metara dalje je selo Donje Stanovce (Stanovci i Poshtem), da tamo zbog većeg broja zajednički pohađaju školu? Kako objašnjavate, na primer, takav dokument?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To se dogodilo 1998. godine, ako se dobro sećam. Tada sam služio vojni rok i sećam se da sam na televiziji video prilog o sastanku koji su održali srpski građani i na tom sastanku zatražili su da svi Albanci, uključujući i decu, napuste okolinu Priluzja, i da deca napuste školu. Ovo je, to je bilo prvi put da su Albanci počeli biti izbacivani iz škola na Kosovu, mislim tu na albanske učenike. Takođe, sećam se da su održani govori, sećam se govora kojeg ste vi održali tada i zatražili stvaranje Velike Srbije i tako dalje, i tako dalje.

SUDIJA MEJ: Molim vas, nemojte nastaviti. Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gde ste vi videli taj moj govor koji sam ja održao? Gde sam održao taj govor?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Dobro se toga sećam. Rekao sam da sam tada služio vojni rok i mi smo onda morali pratiti sve vaše govore. Vaši oficiri su nas prisiljavali da to radimo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gde sam održao pošto ste, kažete, morali da pratite moje govore, gde sam ja to govorio?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Taj govor održali ste u Beogradu. Mi smo morali taj govor gledati na televiziji. Vaši oficiri su se ponosili vama nakon tog govora.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I šta sam rekao u tom govoru?
SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Veoma dobro se sećam da ste rekli ili će Srbija biti od Mađarske (Hungary) do Đevdelije ili je neće biti i u to sam siguran.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Srbija i počinje od Mađarske, a i završava se na granici s Makedonijom. Ne razumem šta ste hteli da kažete, da sam hteo da kažem da će Srbija da bude i u Makedoniji. Je li to tvrdite?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To je ono što ste tada rekli 1998. godine. Tada ste hteli ne samo Makedoniju nego i Sloveniju, Hrvatsku i Bosnu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dobro, to naravno nije tačno i to ne stoji tamo, ali to je podjednako netačno kao i druge stvari koje vi ovde tvrdite, pa se neću s vama upuštati u razgovor o tome. Da nastavim gde sam stao. Vi ne znate ništa, dakle, o ubistvima ni Srba, ni Albanaca, ni civila, ni policajaca, ni kidnapovanjima, ništa od toga vi, dakle, ne znate. Naprotiv, tvrdite da...

SUDIJA MEJ: O tome je već govorio. Kako glasi vaše pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate za događaj od 19. septembra 1998. godine u selu Makrmalj (Makermal), na putu Glogovac (Glogovac) – Srbica, napad na policajce kada su tri policajca ranjena?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam za taj slučaj jer ja sam iz opštine Vučitrn, tako da se toga ne sećam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Odlično. Znete li onda za napad u selu Ošljane (Oshlan) to je opština Vučitrn, 22. septembra 1998. godine kada je napadnuta policija i to iz automatskog oružja i ručnih bacača i kada je poginuo policajac Miloš Radić? Da li se sećate tog događaja? 22. septembra 1998. godine, opština Vučitrn, selo Ošljan, da li se toga sećate?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: 22. septembra 1998. godine, ja sam u svom svedočenju, juče već Sudu rekao da su sva sela sa obe strane planine Čičavice napadnuta od strane policije i vojnih snaga. To je bila jedna velika ofanziva u kojoj su učestvovala i policija i vojska Jugoslavije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste juče sami u stvari objašnjavajući nešto drugo vrlo jasno rekli da je UČK bila stacionirana, to su vaše reči, stacionirana na području Čičavice. Dakle, to ste vi juče sami rekli, naravno ne tim povodom nego objašnjavajući druge stvari. Ali to takođe ima zapisano. Dakle, UČK stacionirana na području Čičavice. Kako onda možete da govorite o napadima na sela i seljake?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ja ne negiram ono što sam rekao. Rekao sam da je UČK imala položaje u tom području. Međutim, napad policije i vojske bio je napad na civilno stanovništvo, u njemu su poginuli civili. I ja imam njihova imena, imam ih ovde sa sobom.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, vi tvrdite da je na prostoru na kome je bila teroristička organizacija UČK, vojska i policija išla da puca na civile, a ne na UČK?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: OVK nije bila teroristička vojska, to je bila Oslobodilačka vojska Kosova, a vi ste tamo ubijali civile i ja ovde imam njihova imena, vi ste ih ne samo ubijali, nego i masakrirali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To sa masakriranjem zna se čiji je specijalitet. Zato sam vas i pitao znate li za ove Al Kaidine filijale na Kosovu, ko masakrira i seče glave, to je opštepoznato.

SUDIJA MEJ: O tome ste dovoljno govorili. Ovo neće biti od pomoći Pretresnom veću. Vaše sledeće pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Istog dana, 22. septembra 1998. godine, bilo više napada na policiju u selu Ošljane i to iz-

među 12 i 15 sati, kad su takođe stradali, doduše ne poginuli nego ranjeni, dva policajca, i to Marko Galo i Milutin Ivković u selu Ošljane, znači 22. septembra 1998. godine, opština Vučitrn, vaša opština?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Kao što sam već rekao, 22. septembra započela je ofanziva protiv 27 sela istočno od Čičavice, kao i drugih sela, dalje od Čičavice. Ta ofanziva rezultirala je pogubljenjem gotovo 200 ljudi. Svi su oni bili civili, osim jednog, taj jedan bio je vojnik OVK. Dakle, bio je samo jedan jedini izuzetak. Drugi su bili civili.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A u istom selu, 23. sledećeg dana, ponovo napad na policiju kada su opet stradala dva policajca, Slavoljub Ivković i Mičko Vranić. Da li se toga sećate?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Policija nije bila napadnuta, jer ta sela uglavnom su naseljena Albancima. Srpska policija i vojska opkolili su ta sela sa obe strane Čičavice, i držali su ih u karantinu, do 25. septembra, sve dok nisu oslobođeni.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vaše tvrdnje su da u svim tim događajima 22. septembra, 23. septembra kada su stradali svi ovi policajci koje ja pominjem, da je sve to bilo u kampanji policije protiv civila?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam. Ne znam da je bilo ranjenih ili poginulih srpskih policajaca ili vojnika, ali znam da su srpska vojska i policija terorisale 27 sela u opštini Vučitrn i još drugih sela u opštini Glogovica (Glogoc), i to je dovelo do masakra nad civilima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi, dakle, tvrdite da UČK nikog nije ubio, nikog nije ranio, da je to policija napadala na civile, pa čak i samu sebe ubijala i ranjavala?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: I u Vukovaru i u Srebrenici su poginuli civili i znači oni su sami sebe ubili, po vašoj logici?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne nego po vašoj logici, vi tvrdite da je to sve policija uradila. Da li znate...

SUDIJA MEJ: Idemo dalje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate istog dana, znači 23. septembra, da je u selu Dubovac (Duboc) teško ranjen policajac Radoje Cvetković? Dakle, sve ovi napadi na policiju.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Znam da tog dana 24. da ste vi toga dana pogubili trinaesticu mladića i staraca kao i jednu ženu. I među pogubljenim ljudima, trojica su bili učenici škole u kojoj sam ja radio. Četrnaest smo ih pokopali u selu Galica i to su bili civili, svi su bili civili, to mogu sasvim pouzdano reći. Njihova tela bila su unakažena.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ko ih je ubio?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Vaša policija i vojska koju je vodio Janjić, on je vodio tu ofanzivu, Vučina Janjić.

SUDIJA KVON: Ali to nije odgovor na pitanje koje vam je postavljeno ovog puta. Gospodine Miloševiću, ja razumem da vi želite da ovom svedoku postavljate pitanja u vezi vašeg predmeta i vaše odbrane. Međutim, treba imati na umu vreme koje imamo danas na raspolaganju i zato želim da vas savetujem da se više skoncentrišete na činjenična pitanja koja su iskrsla tokom glavnog ispitivanja. Kao što vam je već juče rečeno, mi ćemo danas završiti ispitivanje ovog svedoka, znači da nemamo još više od dva sata. Vi ste i sami rekli da imate neka pitanja o onim dokumentima koja je doneo ovaj svedok juče, pa zašto onda ne počnete sa tim konkretnim pitanjima u vezi tih stvari?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja upravo o konkretnim pitanjima i govorim, jer nije tačno ni da je vojska ni da je policija vršila bilo kakve zločine, što pokušava da se nametne od strane ove lažne tužbe i svedoka koje ta tužba dovodi. Ali preći ću opet na konkretno. Opisali ste kao masakr civila...

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Drugim rečima, to su bili vanzemaljci.

SUDIJA MEJ: Gospodine Kadriu, dozvolite da optuženi završi sa svojim pitanjem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Govorili ste o događaju u selu Prekaze, kad je poginula banditska grupa Adema Jašarija (Adem Jashari), i to je veoma dobar primer kako se ubice i teroristi proglašavaju za civile. A vi ste sami ovde izjavili, a to piše i u onoj vašoj pismenoj izjavi, da je Adem Jašari savladan kada mu je ponesalo municije. Dakle, i sami ovde veoma jasno ukazujete na to da je Jašari i njegova grupa se tukla s policijom, pucala u policiju, a kao što znate, bilo ih je više desetina. Da li je to tačno ili nije?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Adem Jašari je branio svoju vlastitu kuću, branio se na pragu svoje kuće i to je ono što ja znam. A takođe znam i još jednu istinu, a to je da su u kući Adema Jašarija žene, devojke i deca masakrirani. 63 groba su iskopana i to su bili grobovi uglavnom za civile. Ja ne negiram da je Adem Jašari branio svoju kuću, ali vi ste je napali. Vi ste ga napali u njegovoj kući.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate koliko je i Srba i Albanaca Adem Jašari ubio i opljačkao sa svojom bandom pre nego što je policija došla da ga uhapsi?

SUDIJA MEJ: Molim vas, bavite se samo pitanjem koje vam je postavljeno, odnosno trebalo bi da vam bude postavljeno na sledeći način. Tvrdi se da je Adem Jašari imao bandu ljudi. Dakle, prvo pitanje je da li je on imao bandu?

SVEDOK KADRIU: Tog dana kada je Adem Jašari ubijen pored njegove porodice u njegovoj kući su bili žene, deca i stariji ljudi koji su masakrirani, to je bila velika porodica i mnogi su ubijeni, sa izuzetkom jedne devojčice koja je preživela.

SUDIJA MEJ: Da li je on imao bandu ljudi koji su pljačkali?

SVEDOK KADRIU: Ne znam, to nije tačno da je on pljačkao. On se borio za oslobođenje. To su bili ljudi koji su branili svoje kuće od četničkih snaga koje su dolazile iz Srbije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kada je policija došla da ga uhapsi, da li znate da policija nije pucala nego je tražila da izađu i da se predaju policiji?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam, ali mi je drago da vi to znate, jer to pokazuje da ste znali šta se tamo događa.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Video sam izveštaj o tome i svedok koji je pre vas ovde govorio. Kritikovao je postupak policije da je samo dva sata vremena dala Jašariju i njegovoj bandi da se preda. Da li znate za to?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To prvi put čujem danas jer svi ljudi koji su bili opkoljeni ubijeni su na najvarvarskiji način, samo je jedna devojčica preživela. Oni su takođe bili i unakaženi. Ko je mogao da preživi da ispriča tu priču?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nije tačno da je preživela samo jedna devojčica, za ta dva sata je više članova porodice napustilo kuću, a Jašari i njegovi članovi bande koju vi nazivate porodicom, doduše ima i drugih slučajeva u svetu gde se banda naziva porodicom, dakle, Jašari i njegova banda su otvorili vatru na policiju iz teških mitraljeza, iz automatskog oružja, više desetina automatskog oružja otvorili vatru na policiju. Da li to znate?

SUDIJA MEJ: Ovde su dva pitanja. Prvo pitanje je da li znate da li su neki od članova porodice uspeli da napuste kuću?

SVEDOK KADRIU: Ne znam da je iko uspeo da izađe, svi su ubijeni osim te devojčice koja je preživela i koja je još uvek živa.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Može se pogledati izveštaj o tom događaju, ali je tačno ne da su uspeli da napuste nego da je policija pozivala da svi napuste kuću i da se predaju policiji. Da li

vam je poznato da je on sina svog strica koji je krenuo da napusti kuću i da se preda policiji ubio s leđa zato što je smatrao da ga je izdao time što želi da se preda policiji?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To nije tačno, jer vi ste pobili celu porodicu Jašari osim te devojčice koja je slučajno preživela. To je plod vaše mašte, a vi ste lično deo toga i u tome ste učestvovali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To nije sporno da je Jašari poginuo u sukobu sa policijom, to nije sporno, a nije očigledno iz ovoga što vi govorite ni sporno da nije hteo da prihvati da bude uhapšen, nego je pucao sa svim svojim pripadnicima te razbojničke bande u policiju. Da li mislite da je policija trebalo da pošalje policajce samoubice da ih prvo Jašari pobije pa onda tek...

SUDIJA MEJ: Dosta o tome. Nije osporavano da je pucano i pitanje je kako i pod kakvim okolnostima. Gospodine Miloševiću, šta vi tvrdite, na koji način svedok može da se bavi ovim? Da li vi sugerišete da je tih šezdeset pripadnika porodice poginulo u razmeni vatre, u razmeni puščane vatre, da li vi to tvrdite?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Naravno, pa to je opštepoznata stvar. Vi ne znate kako je ta kuća izgledala, ja sam gledao taj izveštaj...

SUDIJA MEJ: U redu, dozvolite da se sada svedok pozabavi tim što vi tvrdite. Dakle, iznesena je tvrdnja da su članovi ove porodice, njih šezdesetoro poginuli u razmeni vatre. Šta vi kažete na to?

SVEDOK KADRIU: Ja ne negiram da je Adem Jašari bio pripadnik OVK. Međutim, porodica Adema Jašarija je ubijena. Oni su pobijeni. To su učinili Srbi. Pobijeni su svi, uključujući decu. Ja sam lično video unakaženu decu. Kako se to može opravdati ubijanje žena, dva starija čoveka u toj porodici koji su bili stari gotovo 80 godina. Prema Miloševiću, oni su bili na nekoj barikadi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nisu bili na nekoj barikadi nego utvrđenoj kući odakle ste i sami rekli da su pucali na policiju.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Oni su bili u vlastitoj kući, oni su spalivali kada ih je srpska policija i vojska opkolila. Oni su spalivali kada ste ih opkolili.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Kadriu, šta je izvor vaših informacija o ovom događaju?

SVEDOK KADRIU: Časni Sude, to je bilo rano ujutro kada je opkoljena porodica Adema Jašarija, ne samo porodica nego i celo to naselje i okolina u Donjem Prekazu (Prekazi i Poshtem).

SUDIJA ROBINSON: Ali vi niste bili tamo.

SVEDOK KADRIU: I onda su pogubljeni. Ne, ja nisam bio tamo, ali smo sa daljine videli, bili smo udaljeni možda nekoliko kilometara, ali znam da su bili opkoljeni u tri kruga. Tačno je da mi nismo mogli tamo da odemo.

SUDIJA MEJ: Vi ste nam rekli da ste lično videli leševe. Da li je to tačno?

SVEDOK KADRIU: Da, to je tačno.

SUDIJA MEJ: Koje starosti su bila tela koja ste vi videli?

SVEDOK KADRIU: Bili su svih starosnih doba. Video sam leševe kada ih je policija odnela u skladište građevinskog materijala dok je kuća Jašarija u Prekazu još bila opkoljena.

SUDIJA ROBINSON: Da li ste vi bili očevidac njihovog ubistva? Da li ste vi videli kako su ubijeni?

SVEDOK KADRIU: Ne, nisam video kako su ubijeni, ali sam video leševe. Bili su spaljeni, unakaženi i pogubljeni su, ubijeni su puščanim mecima.

SUDIJA KVON: Da li ste vi tamo otišli sa gospodinom Baranijem (Halit Barani)?

SVEDOK KADRIU: Ne, otišao sam sa nekoliko predstavnika humanitarne organizacije iz Vučitrna (Vushtrri) i tamo sam sreo gospodina Baranija koji je snimao i tamo su bili predstavnici Odbora za ljudska prava iz Srbije.

SUDIJA KVON: Hvala.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Malopre ste rekli da ste sa daljine od dva, tri kilometra posmatrali taj događaj. Koliko ste ga dugo posmatrali?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Otišao sam tamo nekoliko puta jer to je potrajalo i morao sam da se vratim u Vučitrn da izvestim o onome što sam lično video. Video sam dim, pucnjavu, pucnjavu iz protivavionskog oružja, puščanu pucnjavu, tri dana neprekidno bili su izloženi srpskoj artiljerijskoj vatri, porodica Jašari je bila tome izložena.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Tri dana kažete?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Čini mi se da je bilo tri dana. Kuća je i kasnije bila opkoljena. Čak ste i kasnije držali pod opsadom. Bilo je žrtava koje su izvlačene iz ruševina spaljene kuće i sve do danas nisu identifikovani ti članovi porodice Jašari.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, po vašem iskazu sada opkolila je policija kuću i tri dana se borila sa utvrđenim snagama Jašarija, a bilo je mnogo policije, kako vi kažete. Kolike onda treba da budu te snage koje su pucale na policiju da policiji treba tri dana da ih savlada?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne, oni su pobijeni prvog dana, ali vi ste i dalje držali kuću pod opsadom jer ste morali da pripremite insceniranu scenu koju ćete prezentirati medijima, tako da ste kuću držali pod opsadom u određene svrhe, tako da, kada to

prikažete međunarodnim medijima, imate lažnu verziju tih događaja pripremljenu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A koliko je, po vašem mišljenju, trajala ta borba između grupe Jašari i policije?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam. Ne mogu reći sa sigurnošću koliko dugo je to trajalo, ali znam da su napadnuti rano ujutro i ljudi su takođe pobijeni rano ujutro, ali vi ste držali kuću, i u stvari celo naselje pod opsadom i time sprečavali sve da uđu u naselje dok niste odneli leševe u skladište građevinskog materijala u blizini Srbije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ovo je potpuno jasna vaša pozicija u vezi s tim, ali ni vi niste mogli da poreknete postojanje borbi između policije i te njegove banditske grupe. Rekli ste da su posle tih događaja stanovnici...

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nije postojala nikakva banditska grupa, izvinjavam se, časni Sude, nije bila nikakva banditska grupa.

SUDIJA MEJ: Mi smo čuli dokaze o tome. Gospodine Miloševiću, postavite sledeće pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ako mi uključite mikrofona opet. A da, evo ga uključen je. Pa obično se svuda u svetu grupa koja se tuče sa policijom zove banditska grupa, verovatno samo tu ne. Rekli ste da su bežali stanovnici u Vučitrn od terora. Je li mislite da su oni bežali od terora policije ili su bežali sa područja gde se pucalo, kao što je bio ovaj sukob koji smo maločas ovde mrcvarili dok niste došli na bar nekoliko istinitih...

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Kako su ljudi mogli da odole bežanju kada su vaši ljudi, vaša policija i vojska počeli da granatiraju kuće, a pre nego što su to uradili zajedno sa granatiranjem kuća su počeli da prisilno iseljavaju stanovništvo i da im pale kuće, da bi ih deportovali iz Vučitrna u pravcu Makedonije i Albanije. To je bilo u pozadini, to je bila filozofija koja je rukovodila vašu vojsku i policiju.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro je što se vi bavite filozofijom, ali ja bih se zadržao na terenu materijalnih činjenica. Vi tvrdite da...

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ja nisam filozof, nikad nisam studirao filozofiju.

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, nisu nam potrebni takvi komentari, molim vas da se uzdržite takvih komentara. Molim vas vaše sledeće pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pročitaću vam jedan stav koji glasi ovako, pošto vi govorite o proterivanju 1998. godine, ja ću vam pročitati sledeće ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, da biste bili fer, morate da kažete odakle je taj pasus, morate da nam date kontekst.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Robinson (Robinson), ja bih tražio još jednom da on odgovara na moja pitanja. Pošto mi odgovori na pitanje, neću sakriti, odmah ću vam reći, ja neću da mu kažem unapred odakle je pasus nego hoću da ga pitam za stav koji ću mu pročitati. Pretpostavljam da je to moje pravo, a saopštiću vam izvor kasnije.

SUDIJA ROBINSON: U redu, izvolite nastavite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: On je tvrdio da je to zvanično kongresno svedočenje Federalnog istražnog biroa u Kongresu Sjedinjenih Američkih Država (US House of Representatives). Verovatno ne bi rekao da to nije tačno i da je plod moje mašte...

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, pročitajte pasus i onda nam recite izvor.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, da, svakako. Neću vam sakriti izvor. „Čak i na Kosovu, politički progon vezan za albanski narod se ne može proveriti. Istok Kosova i dalje nije obuhvaćen

oružanim sukobom. Javni život u gradovima kao što su Priština, Uroševac (Ferizaj), Gnjilane (Gjilan) i slično se tokom celog perioda sukoba i dalje nastavlja relativno normalno. Akcije snaga bezbednosti nisu usmerene na kosovske Albance kao etnički definisanu grupu nego na vojne oponente i njihove stvarne ili navodne pristalice". Da li je to, po vašem mišljenju, tačno ili nije?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam šta je tu napisano, ali znam da je vaša vojska i policija ubila oko 15.000 civila, gospođine Miloševiću. Ja ne znam ko je napisao taj izvještaj.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja vas ne pitam za vašu izmišljena tumačenja nego vas pitam da li je ovaj stav tačan ili nije. Da ili ne?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne, nije tačan. Vaša policija i vojska su proterivali ljude i deportovali ih uz primenu nasilja i ubijali ih dok su to radili i onda, od 1. aprila su ih, prvo su ih okupljali u gradove, a od 1. aprila su ih proterivali iz tih gradova prisilno. Neki su ubijeni, a neki su proterani u Makedoniju i Albaniju i to je istina. Milion ljudi je deportovano u Makedoniju, Albaniju i druge evropske zemlje. Vi ste učinili etničko čišćenje Kosova. To je ono što ste vi učinili.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja zaista tražim da se omogući da ovo ispitivanje ide u odgovoru na moja pitanja, jer se vreme troši koje ćete mi posle uskratiti. Meni je svejedno koliko će ovaj svedok da odgovara, ali mi nije svejedno da mi uskratite vreme da ga pitam kad slušam ova ponavljanja, papagajska ponavljanja jedne iste stvari kako su Srbi zlikovci. Dakle, ovo što sam ja pročitao, po vašem mišljenju, nije tačno.

SUDIJA MEJ: Nema svrhe da se dalje bavimo time. On je praktično to negirao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Ovo je obaveštajni izveštaj 12. januara 1999. godine Administrativnom sudu u Trijeru (Trier). A sad ću vam pročitati još jedan stav: „Kao što je navede-

no u prethodnom izveštaju o situaciji, OVK je zauzela svoje položaje nakon delimičnog povlačenja snaga bezbednosti u oktobru 1998. godine. Dakle, oni ponovo kontrolišu široko područje u zoni sukoba. Pre početka proleća 1999. godine još uvek je bilo sukoba između OVK i snaga bezbednosti, iako do sada nisu dostigle intenzitet bitaka koje su bile u proleće i leto 1998. godine". Da li je to tačno?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Kada je reč o ekspanziji UČK, onda biste možda trebali da pozovete komandanta UČK. Ja sam ovde da svedočim o zverstvima koja su počinili vaša vojska i policija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ovo je isto izveštaj „Forin Ofisa“ (Foreign officea), 15. mart 1999. godine Administrativnom sudu u Majncu (Mainz). Preskočiću ovo pošto vi kažete da niste komandant OVK. Da li vam je poznato, pošto ste govorili o kosovskoj Verifikacionoj misiji OEBS-a (OSCE Kosovo Verification Mission), da je postojala i Komisija savezne Vlade za saradnju sa ovom verifikacionom misijom i da je o svakom incidentu koji se dogodio za tih nekoliko meseci boravka Verifikacione misije pravljen zapisnik između predstavnika Verifikacione misije i Komisije savezne Vlade Jugoslavije za saradnju sa Verifikacionom misijom? Da li vam je poznato da je postojala ta vrsta utvrđivanja incidenata i pravljenja zapisnika Verifikacione misije i Komisije savezne Vlade u vezi sa svakim incidentom?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam da je to bilo, ali ako jeste, ja nemam nikakvih informacija OEBS-a (OSCE, Organization for Security and Cooperation in Europe) o tome. Naravno, njihov rad je bio da se podnose izveštaji o situaciji koja je tada preovlađivala na Kosovu u celini kao i u našoj opštini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, ali da li znate da od onoga što vi tvrdite u svom svedočenju nema gotovo ništa u tim izveštajima, odnosno zapisnicima napravljenim između Verifikacione misije OEBS-a i Komisije, predstavnika Komisije savezne Vlade za saradnju sa OEBS-om na Kosovu?

SUDIJA MEJ: Svedok je rekao da ništa ne zna o tome, o tim zapisnicima tako da bi bilo kakvo pitanje u vezi sa tim bio čist komentar. Svedok ne može o tome da nam pomogne, on je već o tome svedočio i rekao da ništa ne zna o tome. To je sve što on može da radi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dobro. Moraću da kratim ova pitanja, pošto svedok ne zna ništa o ovome što vi kažete, ali skrećem pažnju na veoma jasne kontradiktornosti. U raznim trenucima davanja iskaza svedok govori o stacioniranju UČK u oblasti Čičavice i o dejstvima, ali opet na drugoj strani policije i vojske u oblasti Čičavice, a izvodi zaključak što je znači nesumnjivo...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, zaustavite se, molim vas. Ovo nije prilika da iznosite takve komentare. Vi ćete imati priliku na kraju izvođenja dokaza da nam se obratite i ukažete na protivrečnosti, a ovom svedoku morate postavljati pitanja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja pretpostavljam da se i postavljanjem ovih pitanja utvrđuju sve te nedoslednosti, niti ja imam mogućnosti niti priliku da pravim evidenciju svih njihovih nedoslednosti jer ovde se radi o golim lažima i o saradnji o tome sa ovom lažnom optužbom i svedoka koje dovode. Jer postavlja se pitanje ko sad ubija po Kosovu kad nema Srba?

SUDIJA MEJ: Molim vas, postavite pitanje, nemojte držati govore.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa kad mi ne date da ovo objasnim, da postavim onda pitanje, a ko sad ubija po Kosovu kad nema vojske i policije Srbije dole već, ko sad ubija po Kosovu?

SUDIJA MEJ: Ovaj Sud ne vidi relevantnost tog pitanja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Da se vratim opet na Vučitrn. Da li mu je poznato, pošto se bavi ljudskim pravima, da je posle dolaska KFOR-a i UNMIK-a upravo u njegovoj opštini Vučitrn ubijeno 27 Srba? Da li je on znao za to?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nije tačno da u opštini Vučitrn više nema Srba, tamo su još uvek tri sela koja uglavnom nastanjuju Srbi. Kad je reč o ubistvima o kojima govori Milošević, ja to ne znam jer to je odgovornost UNMIK-a da kontroliše situaciju i da beleži ono što se događa. Ja sam sada profesor u srednjoj školi, više nisam predsednik Saveta za ljudska prava i slobode. Na toj poziciji je sada neko drugi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ovo se nije dogodilo sada, nego kad su došli KFOR i UNMIK, a tada ste bili predsednik Saveta. Da li vam je poznato da je 18. maja 1999. godine, u ataru sela Mijalić (Mihaliq) gde se nalazi šuma meštana sela Prilužje, UČK ubila na traktoru šestoro Srba iz Prilužja koji su pošli da seku drva? Ako ne znate tačno, evo da vam kažem: Slobodana Brajkovića, oca troje dece, Slavujka Miletića, oca troje dece, Predraga Zdravkovića, oca troje dece, Slavišu Zdravkovića, momka, Milovana Zdravkovića, oca četvoro dece i Svetislava Živkovića. Da li vam je poznato ubijanje ovih ljudi koji su išli u šumu da seku drva na traktoru, njih šestorica?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: 18. maja bio sam u zatvoru. Tamo su me smestili vaša vojska i policija. Kako sam to onda mogao znati?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako vi uopšte možete znati za sve moguće događaje o kojima ste ovde izveštavali, a za koje ste govorili da ste čuli, da su vam rekli, da ste koordinirali rad i tako dalje? Isto, na isti način dakle...

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Rekao sam vam, tada sam bio u zatvoru i nisam mogao dobiti nikakve informacije dok smo bili tamo. Bili smo odsečeni od ostatka sveta, opkoljeni vašim snagama. Nismo imali pristupa nikakvim informacijama, nikakvim novinama, pa kako sam to onda mogao saznati kad sam bio u zatvoru. Nisam znao ni šta se dogodilo mojoj porodici sve dok se nije završio rat.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Kadriu, a da li ste čuli za taj slučaj nakon što ste izašli iz zatvora?

SVEDOK KADRIU: 18. maja, a to je datum koji je spomenuo optuženi, ja nisam čuo ništa da se dogodilo toga dana i siguran sam da se ništa nije dogodilo 18. maja. Znam da kad je OEBS otišao u Mijalić, kad su oni još uvek bili tamo, i da je neko iz tog sela, pripadnik Vojske Jugoslavije počinio sabotažu i zatim pobegao.

SUDIJA ROBINSON: Hvala. Gospodine Miloševiću, sledeće pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Napraviću sad jednu digresiju, jer vidim da mi ograničavate vreme stalno, a moram da se vratim na ove dokumente. Dakle, vi ste ovde doneli popriličan broj dokumenata, i pre nego što pređem na te dokumente, želim da vas pitam. Koliko sam ja ovde zapazio, najmanje šest puta ste u toku svoje izjave rekli da su vam dokumenta izgorela, tako da ova dokumenta koja vam nisu izgorela, ona su potpuno bezvredna, što ćemo u utvrditi, a ispada da su vam samo izgorela ona dokumenta koja se odnose na neke zločine. Pa sada dokumenta o tome koliko je krompira itd vam nisu izgorela, a dokumenta o zločinima su sva izgorela. Kako se to desilo da vam tako budu odvojena dokumenta jedna od drugih? Šest puta ste najmanje govorili da su vam dokumenta izgorela, samo vam nisu izgorela dokumenta o krompiru i o kupovini i o automobilima.

SUDIJA MEJ: Kako glasi pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pitanje glasi: Kako je to ova dokumenta koja su bezvredna uspeo da spase, a dokumenta o kojima govori da je imao u vezi sa zločinima..

SUDIJA MEJ: U redu, u redu. Pitanje glasi: Izneđena je tvrdnja da su vama drugi dokumenti spaljeni, ali da ste uspeli spasiti neke od ovih. Možete li nam sada reći o tome?

SVEDOK KADRIU: Časni Sude, tehnički sekretar Saveta za ljudska prava i slobode sakrio je veliku većinu dokumenata Saveta i to u

jednu kuću koja je kasnije spaljena. Ja vam mogu dati ime tog sekretara. A ti dokumenti koje Milošević pokušava da sakrije odneseni su nakon rata iz zgrade opštinske Skupštine u kojoj je funkcionisala srpska vlast. Prema tome, sačuvano je veoma malo dokumenata. Neke smo imali u kopijama kod kolega, ali ostalo ih je jako malo. Ja bih bio jako sretan kad bih sve dokumente imao na raspolaganju, sve dokumente koje sam imao pre rata, zato jer bi to mnogo pomoglo. Ovde se radi o mojoj nesreći da ne mogu te dokumente da donesem ovamo. No, Savet za ljudska prava i slobode ima vremenski raspored svih činova nasilja, i ja sam doneo kopiju.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa hteo bih da vas pitam za ova dokumenta, pošto ih tužilac pompezno ovde predstavlja, bezvredna dokumenta, ne može im nadoknaditi vrednost. Šta se dokazuje, molim vas, spiskom članova Kriznog štaba opštine Vučitrn kad je kriza i kad krizni štab opštine Vučitrn mora da postoji? Šta se dokazuje spiskom tih članova Kriznog štaba? Usput vidim gore na zaglavlju da je i...

SUDIJA MEJ: To nije pitanje za svedoka. On je jednostavno donio te dokumente.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Pa doneo ga je s nekom svrhom. Ja ga pitam šta dokazuje ovim dokumentom? Da postoji Krizni štab, pa postoji u svakoj opštini.

SUDIJA MEJ: To nije pitanje za svedoka. Vaše sledeće pitanje, molim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li on zna da je taj štab organizovan za civilnu zaštitu, za evakuaciju, zbrinjavanje stanovništva, obezbeđenje namirnica, vode, struje, zaštitu objekata, javnih dobara, sanaciju uginule stoke, svega drugog, da je to njegov posao. Da li vi znate to?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne. Krizni štab formiran 1998. godine zvao se „Štab za policijska, vojna i civilna pitanja“. Imam i

druge dokumente i ukoliko Sud to bude tražio, ja vam ih mogu pokazati, to stoji u tim dokumentima. Taj je štab formiran kako bi zamenio sve druge organe vlasti koji su ranije postojali i na taj način je uvedeno izvanredno stanje. Taj je štab bio odgovoran za sve, čak i za te krompire koje Milošević stalno spominje, a u međuvremenu mi dobro znamo šta je taj štab učinio civilnom stanovništvu. Taj krizni štab odgovoran je za sve. To je bilo vrhovno telo vlasti koje je imalo direktni kontakt sa samim vrhom piramide na kojoj se nalazio optuženi. U kriznom štabu bio je i šef policije Vučina Janičijević, on je bio član kriznog štaba i bivši predsednik Opštine, zatim Slobodan Doknić i drugi. Oni su preuzeli odgovornost i za najmanje sitnice, a da ne spominjemo glavna pitanja. Ako hoćete druge dokumente ja ih imam ovde, tu sa sobom u torbi, ja vam mogu dati i tamo vidite da piše Štab za vojna, civilna i policijska pitanja.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Kadriu, među mnogim stvarima koje ste spomenuli ima jedna koja me posebno zanima, a to je da je Krizni štab imao kontakt sa samim vrhom piramide gde se nalazio optuženi. Da li biste želeli to malo razjasniti, ali kratko molim?

SVEDOK KADRIU: Svakako, časni Sude. Do 1998. godine, postojala je opštinska Skupština sastavljena uglavnom od Srba. Od juna 1998. godine, ta opštinska Skupština transformisana je u Krizni štab za vojna, policijska, civilna i humanitarna pitanja. Sve odgovornosti opštinske Skupštine preuzeo je taj štab i te odgovornosti su onda znači prenesene na taj štab, Štab za vojna, policijska i civilna pitanja.

SUDIJA ROBINSON: Hvala. Izvolite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Neka to bude sasvim jasno, tačno je da opštinska Skupština nije dobro radila, ali to je tačno da nije radila zbog nekih poznatih međusobnih srpskih svađa, pa je zato bilo imenovano Privremeno opštinsko veće. I upravo je to privremeno opštinsko veće formiralo Krizni štab, upravo za civilnu

zaštitu i ova pitanja o kojima sam govorio. Dakle, ta dokumenta su zbog toga potpuno bezvredna sa stanovišta ovoga što hoće da dokazuje. Šta, molim vas, predstavlja, to je pitanje koje postavljam, spisak izdatih potvrda za angažovanje u odseku za odbranu u TO Vučitrn, pa se kaže ime i prezime, „vreme angažovanja 25. marta do 23. aprila“, znači mesec dana. „Svako“, to su oni koji su mobilisani, „da svojim vozilima obavljaju poslove, prevoze od namirnica, materijala, svega što treba“, mobilisani u vreme krize u kriznom štabu. I šta znači to? Šta se dokazuje takvim dokumentom?

SUDIJA MEJ: Ono što se dokazuje je ono što sam dokument govori. Kakvu ćemo pak težinu tome pridati ili važnost, to je ono o čemu će odlučiti Pretresno veće kad za to dođe vreme. Svedok ne može na to odgovoriti. On je ovde došao samo da kaže da je pro našao te dokumente.

SUDIJA ROBINSON: Vi, naravno, imate potpuno određene ruke da u vašoj završnoj reči kažete da je to bezvredni dokument, ali ovo sada nije prilika za to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Prilika je upravo u onoj meri u kojoj tužba pridaje ovakvim dokumentima tako jedan, rekao bih, krunski značaj prikazujući ih ovde na ovom projektoru itd. Prikazuje spisak ljudi koji su mobilisani da svojim vozilima prevoze za potrebe civilne zaštite. Ovde je prikazana, na primer, da vas to pitam, odluka Kriznog štaba: „Određuje se naredbodavac za izvršenje Kriznog štaba u ratnim uslovima opštine Vučitrn, žiro račun broj taj i taj“. Zna li šta znači taj naredbodavac? Naredbodavac za odobravanje novca sa tog žiro računa koji se ovde upiše. I u svakoj, pa i u najmanjoj radnji ili preduzeću u Jugoslaviji ima takva ista reč, naredbodavac koji ima pravo da potpisuje čekove, potpisuje isplate i koji nosi odgovornost za upotrebu novca. I šta je u tome ako je predsednik opštine istovremeno i naredbodavac za izvršenje sredstava na računu koji napravi taj...

SUDIJA MEJ: A kako glasi vaše pitanje za ovog svedoka?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ovde je predstavilo Tužilaštvo, pompezno kao da je naredbodavac za...

SUDIJA MEJ: To nije na ovom svedoku da odgovori. Mi o tome možemo kasnije čuti vaše argumente. Izgleda da vi pokušavate reći da, prvo, vi kažete da su dokumenti falsifikovani, a zatim kažete „čak i ako nisu falsifikovani, oni nisu važni“. Dakle, meni se čini da je to ono što vi sada želite reći. Imate li još pitanja za ovog svedoka, drugih pitanja, jer ako nemate, onda ćemo završiti sednicu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja imam. Zašto vi meni onemogućavate da pitam svedoka u vezi s dokumentima koje je on doneo?

SUDIJA MEJ: Ono što vam ja kažem jeste da ovaj svedok ne može reći u čemu je važnost tih dokumenata. To treba reći Tužilaštvo kad za to dođe vreme. On je ove dokumente tek doneo ovamo. Vi njemu možete postaviti pitanja o dokumentima, možete ga pitati o sadržaju dokumenta, ali ne možete sada držati govor o važnosti ili nevažnosti ovih dokumenata. To je pitanje dokazne vrednosti dokumenata i o tome ćemo kasnije slušati argumente. Sada ćemo napraviti pauzu od 10 minuta.

(pauza)

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Vi ste ograničili moje vreme za unakrsno ispitivanje do 13.00.

SUDIJA MEJ: 13.15.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Vi ste rekli 13.00, 13.15 nije pogodno, zato što ja tada imam posetu.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ: Sudijo Mej (May), izvinjavam se. Ja ne znam kako ćete nastaviti sa suđenjem i kako ga vodite, to je na vama, ali ja takođe želim da nastavim suđenje, ja takođe želim

da podstaknem interesovanje za jedan osnovni problem koji je povezan sa mnogim problemima koji imaju nešto sa Predmetom i ne samo sa svedokom. Trebaće mi najmanje pola sata, 25 minuta do pola sata, da učinim ono što smatram neophodnim za mene, da bih bio u stanju da učestvujem u unakrsnom ispitivanju.

SUDIJA MEJ: Mi možemo sedeti petnaestak minuta. Gospodine Rajnefeld, bilo kakvo unakrsno ispitivanje vi želite?

TUŽILAC RAJNEFELD: Časni Sude, upozorio bih na dva pitanja. Međutim, u datim okolnostima, mislio sam da bih time mogao bliže da se bavim.

SUDIJA MEJ: Hvala vam.

(Pretrեսno veće se savetuje)

SUDIJA MEJ: Učinićemo sledeće u ovom ograničenom vremenu. Gospodine Miloševiću, mi danas možemo zasedati do 13.15. Dozvolićemo i prijateljima Suda da unakrsno ispituju i to negde do pola sata, ne više od toga. Na vama je sada koliko dugo ćete vi raditi. Ako radite negde do pet do jedan, onda će amikus morati završiti svoje ispitivanje za 20 minuta. Moramo iskoristiti i uravnotežiti vreme na raspolaganju raznim stranama. Ako želite da završite ranije, možete naravno onda ići ranije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Pa to je neka vrsta ucene, moram da vam kažem, jer vi ste juče rekli da ćemo raditi danas do 13.00.

SUDIJA MEJ: Ne, nije. Nije. Na vama je da odlučite. Ja sugerišem da ukoliko želite postavljati još pitanja, a najbolje da sada više ne trošimo vreme. Izvolite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Da, ali vi nemate pravo da ograničite unakrsno ispitivanje po vašim sopstvenim pravilima, i tužilac je imao za svoje ispitivanje mnogo više vremena, a ovde se radi o svedoku

koji govori neistinu od početka do kraja. Prema tome, to se ne može završiti za 15 minuta, čak ni pod tim pritiskom da ja odlažem posetu koju ste mi konačno omogućili pošto je jednom uskraćena. Prema tome, smatram da treba da odlučite da se nastavi normalno da se radi danas do jedan, a da se nastavi u ponedjeljak, kada vi kažete da se nastavlja normalno radno vreme.

SUDIJA MEJ: Ne, mi smo doneli odluku. Praksa ovog Suda dozvoljava Pretresnom veću ako se preterano troši vreme za ispitivanje, da Pretresno veće može da ograniči vreme za glavno ispitivanje i unakrsno ispitivanje. Koje je vaše sledeće pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: U ovom slučaju ste ograničili unakrsno ispitivanje, glavno niste ograničili, glavnom ste dali bar sat i po više vremena. Moje sledeće pitanje je, i bar onda neka optuženi odgovara sa da i ne ...

SUDIJA KVON: Možete li ponoviti vaše pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja sam shvatio da vi većate i da nije još u toku postavljanje pitanja.

(Pretresno veće se savetuje)

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li znate za to kada su Ljubomira Kneževića iz Vučitrna, dopisnika Radio Prištine i dopisnika „Politike“ kidnapovali dok je bio na zadatku i odveden u selo Likovac (Likofc) na Čićevici i posle velike torture, sečenja ušiju, lomljenja prstiju i drugih muka izdahnuo 6. maja 1999. godine? Da li znate za taj događaj?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Takvo selo Nikolić, ne postoji. Mislim da imate krive informacije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Govorim o Ljubomiru Kneževiću, ne o Ljubomiru Nikoliću.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne govorim o selu, nego govorim o Ljubomiru Kneževiću iz Vučitrna, dopisniku Radio Prištine i „Politike“. Ja ne znam šta vama prevode na albanski, ali mislim da sam bio jasan. Ljubomir Knežević je ime i prezime dopisnika Radio Prištine i „Politike“, on je iz Vučitrna. Kidnapovan dok se nalazio na zadatku, odveden u selo Likovac na Ćićevici i posle velike torture koju sam opisao izdahnuo u mukama 6. maja 1999. godine. Da li znate o njemu nešto?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: O kojem datumu govorite, jer 2. maja ja sam bio u zatvoru, tako da ne znam šta se dešavalo nakon toga.

SUDIJA MEJ: Ali da li znate nešto o smrti ovog čoveka?

SVEDOK KADRIU: Ne, časni Sude. Bio sam u zatvoru u to vreme. Vratio sam se tek u junu nakon što je završen rat, 19. juna, odnosno izvinjavam se, 29. juna. Dakle, ja sam se vratio iz Albanije krajem juna.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li znate onda da je u Likovcu inače bio poznat zatvor gde su utamničeni, a potom pogubljeni mnogi Srbi? Da li to znate? Ne samo iz opštine Vučitrna nego iz mnogih drugih.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nisam nikada čuo ni za kakav zatvor tamo. Znam da su srpska vojska i policija znali za to. Ja znam za zatvor u kojem su mene držali. Znam za još jedan zatvor u Mitrovici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate za zatvor UČK u podrumu robne kuće u Vučitrnu, dakle, u vašem mestu gde su zatvarani Srbi ne samo iz Vučitrna, a onda odvođeni na likvidaciju? Zatvore u podrumu robne kuće u Vučitrnu, sad kad je došao KFOR

i UNMIK koji je držala UČK. Tada ste se vratili, tada ste to morali znati.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nije tačno. Robna kuća, robnu kuću koristili su Srbi kao sklonište tokom vazdušnih udara NATO pakta. Znam da je korišteno za tu svrhu. Dakle, za zaštitu srpskog stanovništva tokom vazdušnih udara.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, vi ne znate ništa o zatvoru UČK u Vučitrnu u podrumu robne kuće?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To nije tačno da je tamo bio zatvor. Ne, kažem to s punom odgovornošću. Tamo nije bilo zatvora jer podrum robne kuće, kao što sam već rekao tokom svog svedočenja, korišten je za potrebe srpske vojske i policije da bi se tu sklonili oni, ali i srpski civili. Tamo su ih sklanjali 28. marta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate za slučaj koji se dogodio na dan Bajrama pre agresije NATO-a, kad su maskirani pripadnici UČK u Vučitrnu pred porodicom oteli Behmi Muljanu, ovaj znači zove se Fehmi Munjaku (Fehmi Munaku), službenika Republičke uprave javnih prihoda u Vučitrnu samo zato što nije hteo da napusti posao? Njegova ćerka je uspela da skinе masku jednom od UČK i da prepozna izvesnog Deliju, a Muljanu, Muljanu koji nikad nije pronađen, samo su mu našli odsečenu glavu. Da li znate za tog Albanca, dakle, u Vučitrnu?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Fehmi Munjani, takvo ime nije bilo u Vučitrnu. Muljani, prezime Muljani nije bilo u Vučitrnu. Ja odlično znam da nije bilo imena ni ljudi sa takvim imenom. Gospodine Miloševiću, imate pogrešnu informaciju.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Muljanu. Nema nikakve razlike, jedan ili drugi, Munjaku ili Munjanu. Mora biti da je jedno slovo razlika. Možemo sigurno reći da je to tako.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Rekao sam da Fehmi Muljani ne postoji. Molim vas, dođite do bolje informacije jer ste dobili pogrešnu informaciju.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nisam ni rekao Munjani, u „u“ a ne „i“, a nije Munjani nego Munjaku. Da li postoji Fehmi Munjaku, član, zaposlen u Upravi prihoda koji je ubijen na ovakav način? Kažite ne postoji, nije to problem.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nikada nisam čuo za takvo prezime Muljaku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Fehmi Munjaku, službenik Republičke uprave javnih prihoda u Vučitrnu.

SUDIJA MEJ: Nigde ne idemo na ovaj način. Gospodine Miloševiću, vi možete u dogledno vreme da izvedete dokaze u vezi sa ovim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. On tvrdi da ne zna za to. A da li znate kada je sredinom 1998. godine, u kući u selu Drvare (Dervare) na Čičavici, ubijen šumar Milan Živić u svojoj kući?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Da, sećam se tog slučaja. Bio sam predsednik Saveta za ljudska prava u to vreme i taj sam slučaj zabeležio i poslao sam to u centralu Saveta za ljudska prava. Milan Živić je ubijen samo zbog toga što je bio u dobrim odnosima sa svojim komšijama Albancima i ubili su ga Srbi koji su bili ljuti na njega zbog tih dobrih odnosa koje je imao sa Albancima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nijedan nije zbog toga stradao. Njega su ubili albanski teroristi, Milana Živića, to vi dobro znate. Veoma dobro znate.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To nije tačno. Ja sam lično poznao Milana Živića. On je bio siromašan čovek i uvek su mu pomagali Albanci. Slobodno se kretao gde god je išao, Albanci su ga voleli i zato ga je neko i ubio i vi verovatno bolje znate ko ga je ubio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Teroristi su ubijali i Albance koji su bili u dobrim odnosima sa Srbima, a ne samo Srbe i to vi dobro znate. Da li vam je poznato da je rezervni policajac Momčilo Živić iz Samodreže (Samodrezhe), ubijen u dvorištu svoje kuće?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Prvi put to čujem danas. Možda je ubijen na nekom drugom mestu, a onda je to možda korišteno kao alibi. Prvi put čujem da je neko ubijen u Samodrežji.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Možda su i tog rezervnog policajca ubili Srbi. Šta mislite?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne želim ništa da tvrdim ko ga je ubio jer ne znam ko ga je ubio. Prvi put čujem za taj slučaj.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li vam je poznato kada je odmah po dolasku KFOR-a aktivni policajac Srđan Stojković iz Prilužja bio kidnapovan na mostu na Ibru koji spaja južni i severni deo Mitrovice i odveden u južni deo grada, a onda ga više nema? Da li znate nešto o tome?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam, jer odmah po dolasku NATO-a, ja nisam bio na Kosovu i ja sam pripadao opštini Vučitrn, a ne Mitrovica.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate za slučaj, pa koliko je daleko Mitrovica od Vučitrna, da ne gubimo vreme na tome, u selu Pantina (Pantine) juna 1998. godine, kidnapovana osmočlana porodica Miljković, roditelji i šestoro dece? U selu Pantina, juna 1998. godine, osmočlana porodica Miljković, roditelji i šestoro dece. Znete, ne znate?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Znam da se nešto desilo, ali nije tačno da je porodica ubijena. Neki pripadnici jedne porodice, srpske porodice u Pantini su pucali iz svog podruma i pogodili su dva Albanca tokom noći. Jedan od ranjenih je još uvek živ, ali šta se posle toga desilo ja ne znam, jer vaša policija nam nije dozvolila da dođemo do informacija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kao što vidim, znate dobro za događaj u Pantini. Tačno je da su svih osam članova porodice kidnapovani, ali su ubijeni samo otac i majka, a deca su posle toga puštena. A da li znate za slučaj...

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Prvo ste rekli da su svi ubijeni, a sada kažete da su svi pušteni.

SUDIJA MEJ: Bolje bismo napredovali kada se ne biste raspravljali, gospodine Kadriu. Gospodine Miloševiću, molim vas sledeće pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate za Milorada Milića iz Priluzja, krajem 1998. godine, kad su ga snajperom pogodili iz pravca Čičavice, tamo gde je posle pronađen i bunker UČK? Da li znate za to? Kažite da ili ne?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Od 1997. godine nijedan Albanac nije mogao ući u selo Priluzje jer je put bio potpuno blokiran. I još uvek je zabranjeno Albancima da idu u selo Priluzje. Međutim, vi ste uzeli ljude koji su poginuli u borbi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ako ne znate da ne gubimo vreme, zabranjeno vam je, jer čak i oni vam zabranjuju da vršite ta zverstva koja vršite prema Srbima sa tih još nekoliko preostalih mučenika. Vi imate, na primer, podatak u selu Mijaliću (Mihaliq), Mijalić pod Čičavicom, dva brata Mitrovića ubijena, Ljubiša i Radivoje, a istog dana dok je išao prugom, sin jednoga od te braće, Miljan Mitrović, vojnik koji je dolazio na odsustvo, posle dva meseca torture uspeo je da pobegne iz UČK zatvora sa Čičavice. To je sin, ali su mu oca i strica ubili. Da li znate za taj podatak? Da li znate za taj događaj?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Istina je da je jedno jutro OEBS našao vojnika srpske vojske koji je dezertirao iz vojske s namerom da ode u područje koje je bilo pod kontrolom OVK gde je živela njegova porodica. Ta porodica je živela u području koje je bilo pod kontrolom OVK i nikada nije imala nikakvih problema. Međutim, kako je došlo do ubistva tog dana kada je taj vojnik dezertirao i hteo da se pridruži svojoj porodici, to ćete bolje znati vi nego ja, jer sve do tada ta porodica nikada nije imala problema i OEBS je znao za to i znao je da je ta porodica živela na teritoriji pod kontrolom OVK.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa tu ste ubili i Ljubišu i Radivoja, oba brata, baš tu pod kontrolom OVK, znači u selu Mijalić. Da li vam je poznato za Veliku Vučetić, 65 godina staru iz Taradža (Taraxhe), nedaleko od vašeg sela? Kidnapovana, silovana i umrla spaljivanjem. Zajedno je sa njom spaljena i njena ćerka Milica. Da li znate za taj događaj?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Prvi put čujem za to. U kom mestu se to desilo? Da li možete ponoviti, možete li pojasniti?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: U selu Toradža nedaleko od vašeg sela.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nikada nisam čuo za taj slučaj. Nikad nisam čuo za to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Niste čuli za taj slučaj. Dobro, a da li ste čuli za slučaj Albanca Zejnila Munakua, ne, Zejnil Bunjaku (Zejnil Bunjaku) iz Vučitrna? Da su ga UČK u Vučitrnu odmah po dolasku KFOR-a linčovali pred masom okupljenih Albanaca ispred kafane „Kosejda” i ubili ga zato što mu je supruga Srпкиnja. Da li znate za taj događaj?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To je apsurdno. Ja sam poznao Zejnila Bunjakua i on je i dan-danas živ i on radi u Prištini u UNMIK-u. On je još uvek živ i živi i radi u Prištini, svaki dan putuje. Vaša informacija je pogrešna, Miloševiću.

SUDIJA MEJ: Nisam vas ranije upozorio, ali, molim vas, nemojte da se obraćate tako optuženom.

SVEDOK KADRIU: Časni Sude, ja mogu da vam dovedem Zejnela Bunjakua živog ovde.

SUDIJA MEJ: Da, izvolite. Sledeće pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Možete verovatno nekog Zejnila Bunjakua, ali ne ovoga što ste ga ubili. Da li se sećate kad su poginula dva brata Zoran i Dejan Milić aprila 1999. godine kod sela Gojbulja (Gojbuje)?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Selo Gojbulja je uglavnom srpsko selo i ja ne znam ko je tamo poginuo i šta se desilo. Čak i danas to je srpsko selo i ljudi umiru. Ja ne znam ko je tamo umro.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Oni su poginuli od bombi UČK, nisu umrli prirodnom smrću.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Kako je OVK mogla da baci bombu u selo Gojbulja kada je celo selo srpsko i policija i vojska kontrolišu celo to područje. To je izmišljeno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, pošto je sve izmišljeno od tog vremena o kome vi govorite, da li vi znate, nemojte mi odgovoriti samo da ste bili mladi, nego da li znate, pitam vas dakle da li znate za demonstracije 1968. godine, u Prištini i drugim gradovima Kosmeta i Makedonije na Dan albanske zastave (Dita e Flamurit Shqipetar), tada je i stigla tenkovska brigada iz Skoplja u Prištinu da vas umiri? 1968. godine, dakle, da li znate za zavet demonstiranata da kada se vrate sa demonstracija u svoje mesto ubiju po jednog Srbina i da li znate da je po tom zavetu iza demonstracija ubijen Bora Đorđević iz...

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, već smo se bavili istorijskim pitanjima i nećemo se sada vraćati na 1968. godinu, kada je reč o ovom svedočenju. Relevantno svedočenje je ono koje je on izneo pred nama, pa vam sugerišem da koristite preostalo vreme da postavljate pitanja u vezi s tim svedočenjem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Da li znate da su po dolasku KFOR-a vaši predstavnici napali na crkvu u Vučitrnu i da je KFOR morao da zaštiti crkvu pa je nisu potpuno uništili, pa su zato uspeli da spale i poruše crkve u selima Mijalić, Velika Reka (Reke i Madh), Vrnica (Vernice), Banjska (Banjske) i u selu Samodreža istorijsku crkvu? Da li znate za sve te događaje? Sve je po dolasku KFOR-a. Dakle, crkvu su u Vučitrnu uspeli da zaštite kforovci, ali u selima Mijalić, Velika Reka, Vrnica, Banjska i Samodreža i to ova samodreška istorijska crkva gde je pričešćena srpska vojska pred

boj na Kosovu. To su uspeli da unište potpuno. Da li znate za to sve?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Crkva u Samodreži koja je zaista istorijska crkva i ima ulogu i u albanskoj istoriji jer mi nismo uvek bili Muslimani, i dan-danas postoji u Samodreži. Pošaljite nekoga da je vidi. Ona postoji. Možda je malo oštećena, ali ona postoji. Na njoj je krov, ona ima svoje zidove i kažem vam da dobijate pogrešne informacije. A kada je reč o Vrnici, tamo nikada nije bila crkva jer ja dolazim iz okoline tog sela. Veće može da pogleda kartu i da vidi gde su crkve i može da vidi da li je bila crkva u Vrnici ili nije. Ja sam siguran da tamo nije bilo crkve, ali ima crkva u Samodreži i ima crkva u Vučitrnu i KFOR se nalazi u dvorištu crkve u Vučitrnu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Inače, u toj crkvi u Samodreži koja je uništena ostali su zidovi i sada je to deponija smeća ...

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, on je odgovorio na to pitanje i čuli ste šta je rekao, da je crkva još uvek tamo i da u drugom selu nije ni bila crkva. Molim vas, idemo dalje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Inače, sećate se da je u tom selu Samodreža, Albanac Ferat Mujo (Ferhat Mujo) ubio mladića Danila Milinčića, oca dvoje dece svojevremeno. Nadam se da se bar toga sećate?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To se desilo 1981. godine i ako Veće traži...

SUDIJA MEJ: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Od 45 sela u opštini Vučitrn, etnički srpskih ili mešovitih u kojima su Srbi dolazili do dolaska KFOR-a, Srba ima samo još u šest sela, a u ostalih 39 sela gde više nema Srba srpske kuće su ili spaljene ili srušene ili zaposednute. Je li to tačno ili ne?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To nije tačno, jer nije tačno da je bilo Srba u svim tim selima. Još uvek ima Srba u Prilužju, Gojbulji i Gracama, a to se jeste desilo na nekim mestima da su srpske kuće spaljene i to su isti oni ljudi koji su počinili zločine u odnosu na albansko stanovništvo i moguće je da je bilo i slučajeva odmazde u odnosu na te ljude. Ako bi neko ubio člana vaše porodice, vi ne biste sedeli skrštenih ruku.

SUDIJA MEJ: Molim vas, ne obraćajte se optuženom na taj način tokom suđenja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja sam rekao da Srba ima još samo u šest sela. Dabome da ih ima u Prilužju, u Gracu, u Gojbulji, u Mijaliću, u Banjskoj i Slatini (Sllatine), ali govorio sam o 39 sela iz kojih više nema, a u Vučitrnu gde ste vi potpredsednik opštine nema nijednog Srbina više. Je li tačno ili ne? Je li ima neki Srbin u Vučitrnu?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Trenutno nema. U gradu nema.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ceo grad ste očistili od Srba. Nijednog Srbina u Vučitrnu.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nismo očistili. Nismo ga očistili. Oni su sami otišli nakon što su počinili zločine u odnosu na svoje sugrađane i iskopali sve te masovne grobnice i počinili sve te paljevine. Otišli su sami pre nego što je došao KFOR. Mi ih nismo poslali.

SUDIJA ROBINSON: Kuda su oni otišli?

SVEDOK KADRIU: Ja mogu to da kažem sa velikom odgovornošću.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Kadriu, gde su otišli ti Srbi koji su napustili Vučitrn?

SVEDOK KADRIU: Časni Sude, pre nego što su došli vojnici KFOR-a, celo srpsko stanovništvo koje je moglo da nosi oružje bilo je nao-

ružano, tako da su oni otišli iz sela Prilužje, Gojbulja i Grac u pravcu Srbije. Sami su otišli pre nego što je došao KFOR.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nemojte trošiti više vreme. Rekli ste nema više nijednog Srbina u Vučitrnu i to je tačno i to je nesporno. Govorili ste mnogo ovde o izbeglicama, a da li znate za taj veliki skup izbeglica koji je ovde pominjan u selu Resnik (Resnik) pod Čičavicom, gde je navodno bilo 50.000 izbeglica i gde ih je februara 1999. godine posetila Sadako Ogata (Sadako Ogata), desetine hiljada, a kad je otišla, svi su se razišli svojim kućama i sutradan kad su došli iz opštine Vučitrn nikog nije bilo sem tri mladića na celom tom polju koji su ispričali da je UČK organizovala taj skup da ih predstavi kao izbeglice. Nikog nije bilo sutradan. To su objavila i sredstva informisanja i posle posete, ona je namagarčena. Da li znate to?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To nije tačno da se to desilo 1999. godine. To se desilo 1998. godine kada su Albanci proterani iz njihovih kuća i kada su bežali od artiljerije i srpske policije i vojske i otišli u Resnik i tada ih je spasila Sadako Ogata, jer da ona nije došla, to bi bila vartolomejska noć, to bi bio masakr.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dobro, vaše predstave šta bi se desilo mislim da nemaju nikakvog smisla da traćimo na njih vreme. Ja pitam da li sada u 13.00 h, završavamo ili ne?

SUDIJA MEJ: Da. Gospodine Tapušковиću, da li vi još uvek želite da ispitujete svedoka? Da li vi želite da postavljate pitanja u vezi sa protivrečnostima u odnosu na njegovu prethodnu izjavu, dakle, protivrečnostima između njegove prethodne izjave i sadašnjeg svedočenja?

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ: Jeste gospodine Mej, ali tiče se vrlo važnih stvari koje je svedok ranije kazao, a sada nije kazao, samo suštinskih pitanja i samo onoga što se tiče optužnice i ništa više i onoga što je svedok ovde izgovorio. Zaista ima nekoliko kapitalnih momenata. Ja mislim da Pretresno veće ne bi moglo da sa-

gleda probleme vezano za ovo svedočenje ako to ne sasluša. Ja ću se truditi da to bude brzo.

SUDIJA MEJ: Da. Mi ćemo svakako saslušati ta pitanja i nema sumnje da bismo mogli da dobijemo kopije izjave.

TUŽILAC RAJNEFELD: Ja sam upravo hteo da kažem da, ako uvaženi kolega želi da se na to usmeri, onda bi Pretresno veće moglo da dobije kopije te izjave i mogla bi da mu se ukaže pažnja na to, a da ne trošimo vreme.

SUDIJA MEJ: Ako dobijemo kopije te izjave, dozvolićemo vam da postavljate pitanja u vezi s tim i radićemo do 13.20 h, a gospodinu Miloševiću ćemo dati još pet minuta ako želi da postavlja dodatna pitanja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Da, ali ja bih hteo da vi održite vreme koje ste obećali juče, 13.00, molim vas. Vi ste rekli da ćete u 13.00 završiti.

SUDIJA MEJ: Nikada to nismo rekli. To je bilo mnogo ranije u vreme ranijeg rasporeda. Ako želite da postavite svedoku još neka pitanja, izvolite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ne, ja neću da produžavam ovo sedenje, jer praktično vi ste mi skratili vreme unakrsnog ispitivanja.

SUDIJA MEJ: U redu. Gospodine Tapuškoviću, najbrži način da se time pozabavimo je ako biste nam rekli na kojoj stranici izjave želite da skrenete pažnju Veću i onda možemo da pratimo ono što vi želite da iznesete ovom svedoku. Molim vas da to pokušate da obavite što brže.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ: Ja ću se, časni sudija, truditi, samo što ja ovde pred sobom imam srpsku verziju, ona se poklapa sa engleskom verzijom. Ono od čega počinjem, preskačem prvu stranu

i to se nalazi na drugoj strani. Da li mogu da počnem sa pitanjima?

SUDIJA MEJ: Da, izvolite.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ja ću zamoliti svedoka zaista da odgovara samo sa da ili ne da bismo za ovih 20 minuta uradili šta treba. Vi ste tokom svedočenja rekli da vas je tajna policija više puta privodila i izlagala određenim neprijatnostima?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Da, to je tačno. MUP nas je odveo, dozvolite mi da objasnim, moram to objasniti.

SUDIJA MEJ: Gospodine Kadriu, nemamo vremena i zato molim vas da vaši odgovori budu kratki.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Vi znate da su formirane mnoge tajne studentske grupe?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nije bilo tajnih studentskih grupa. Mi smo bili studenti koje je progonila tajna policija i to samo zato jer smo želeli da Kosovo bude republika, a neki od nas su otišli u zatvor i na 15 godina.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Odgovorite samo sa da ili ne...

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To su bile apsurdne kazne.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Jeste li se vi priključili „Pokretu za slobodu albanskog regiona“? Jeste li ili niste?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Kad sam bio student, bio sam član ilegalnog pokreta koji je tražio da Kosovo postane republika. No, naša aktivnost odvijala se samo kroz demonstracije, na taj način smo izražavali svoje nezadovoljstvo.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Da li je taj pokret delovao na Kosovu, u Makedoniji i svuda gde su živeli Albanci?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Znam da je taj pokret delovao na Kosovu. To znam. To je bio studentski pokret.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Da li je najvažniji cilj toga bio da se ostvari Albanija u kojoj će živeti sav albanski narod?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Naš cilj u to vreme bio je da se status Kosova pomakne od pokrajine na republiku unutar Jugoslavije.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ja vam samo na jednu stvar ukazujem. Kod istražitelja ste rekli da je taj pokret delovao i na Kosovu i u Makedoniji i svuda gde su živeli Albanci i da je, pored toga da Kosovo postane republika, vaš cilj bio „da ostvarimo Albaniju u kojoj će živeti sav albanski narod“. To ste vi tako izjavili 2. decembra 2000. godine. Jeste li ili niste?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To ne znači da nije bilo drugih organizacija koje su imale takve aspiracije. Međutim, ja sada ovde govorim o studentskoj organizaciji kojoj sam ja pripadao. Ja ne mogu isključiti mogućnost da su postojale druge takve organizacije.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Vi ste rekli da je to bio vaš san?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne, niste u pravu. Naš san bio bi da Kosovo ujedinitimo sa Albanijom.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Da li bi mogli da mi kažete, Drenica kao geografski pojam, da li ona obuhvata četvrtinu Kosova ili koliko po vašoj proceni?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne mogu vam dati veličinu u kilometrima. To je jedno područje u središtu Kosova. Ja nemam predstavu o tome o koliko se tu kilometara radi. Ne znam. Nikad me to nije interesovalo.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ako nije četvrtina Kosova, koliko bi moglo da bude, da li biste mogli da kažete?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Već sam vam rekao, ne znam koliko je veliko to područje. Mogu vam dati imena gradova koja se

nalaze u tom kraju, ali ne mogu vam dati tačnu veličinu. To ne mogu učiniti.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Vi znate šta se dogodilo 28. februara ujutru, 28. februara 1998. godine? Šta se dogodilo? Vi to znate. Šta se dogodilo 28. februara 1998. godine?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: 28. februara 1998. godine, a to ponavljam, već ne znam koji put, srpska policija i vojska napali su sela Ćirez i Likošane (Likoshane) i ubili su mnogo ljudi, mnogo civila. Svi su bili civili.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Hvala. A vi znate da ste u svojoj kući toga dana čuli artiljerijsku vatru, iz svoje kuće da ste čuli artiljerijsku vatru? To je tačno?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Da, to je tačno, više nego tačno.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Sreli ste neke ljude potom i oni su vam rekli da su srpske snage opkolile sela Likošane, Ćirez, Baks (Baks), „prema onom što su nam rekli, prethodnog dana je došlo do razmene vatre između OVK i Srba i tom prilikom su u Ćirezu poginula dva srpska policajca“. Da li je to tako?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Kad sam čuo pucnjavu, otišao sam u selo Dubovac koje se nalazi u opštini Vučitrn i od ljudi koji su bežali pred policijom čuo sam da su srpske snage ubile ljude, ali nisu znali ko je to bio ubijen.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ne, ne, ali da su srpske snage došle u selo sledećeg dana, pošto su dva policajca bila ubijena? Da li je to tačno?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam šta se stvarno dogodilo. Ponavljam, ne znam ko je tada izgubio život. Samo sam dobio tu vest od ljudi koji su bežali sa lica mesta. Oni su napustili svoje kuće i išli su prema Vučitrnu.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Vi ste ispričali takođe istražiteljima 2. decembra 2000. godine. Ovo što sam vam ja sada rekao, vi ste tada kazali ovako kako ste čuli.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne vidim o čemu se tu radi. Ja ne negiram da nisam znao ko je tada poginuo. Ja sam ustanovio da je poginulo deset članova porodice Ahmeti i još neki iz porodice Sejdia (Sejdia), ali tada to nisam znao.

SUDIJA MEJ: Gospodine Tapušковиću, možda ćemo brže raditi ukoliko jednostavno pročitate deo izjave svedoku, dakle onaj deo o kojem želite govoriti.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Evo ovo bih pročitao svedoku koji je tada izjavio ovako: „Za OVK sam prvi put čuo 1991. godine.“ To je rekao i ovde. „Ali su tek 1997. godine bili u stanju da se dovoljno organizuju i počnu sa gerilskim napadima na srpsku vojsku i policiju. Međutim, tek 1998. godine OVK je zaista postala realna snaga jer je uspela da osvoji područje i to čitavo područje Drenice.“ Da li je to tačno da je čitavo područje Drenice bilo osvojeno od OVK?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ponavljam ono što sam već rekao. 28. novembra 1997. godine Oslobodilačka vojska Kosova je postala javna.

SUDIJA MEJ: Možda bi bilo bolje da idemo dalje.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Zašto ovo pitam? Jer na sedmoj stranici u prvom, drugom, trećem, četvrtom, petom pasusu, vi ste rekli istražiteljima: „Rat između Srba i OVK izbio je u Drenici 1998. godine, mislim, negde oko juna meseca. Ja sam morao da popišem sve izbeglice koji su dolazili u Vučitrn sa područja Drenice. U vučitrnsku i mitrovačku opštinu“, znači 1998. godine, „slivala se reka izbeglica. Mislim da je iz ratnog područja došlo oko 40.000 izbeglica.“ To je bilo 1998. godine, dakle ne ovo što se događalo 1999. kada su ljudi krenuli za Makedoniju i Albaniju, nego da je 1998. godine iz tog područja gde su bili okršaji između OVK

i vojske izbeglo 40.000 izbeglica i vi ste ih popisali i primili u Vučitrnu gde je bilo mirno. Je li to tako?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Tačno je da je tokom juna i jula 1998. godine albansko stanovništvo u tom području našlo se na udaru artiljerijske vatre srpske vojske i policije. Zbog toga su oni, zbog tih borbi, a tada se čak i UČK uključila u rat sa srpskim snagama i zbog tih borbi stanovništvo je počelo odlaziti, zbog nasilja koje su primenjivale srpske snage koje su išle od kuće do kuće. Oni su našli utočište u tri opštine, Priština, Vučitrn, Prizren.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ranije ste rekli da je to bilo zbog ovog rata između OVK i vojske i policije, da je taj narod otišao i došao u Vučitrn. Tako ste rekli u svom iskazu ranije.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne znam ko je uzeo tu izjavu i kako. Istina je da je stanovništvo bilo prisiljeno da pobegne iz svojih domova i da nađe utočište u tri opštine koje sam spomenuo, jer su mnogobrojne snage sa tenkovima i oklopnim vozilima opkolile ta sela. Zato su oni morali da beže i smeste se u opštinama koje sam spomenuo, Priština, Vučitrn, Mitrovica.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Vi ste rekli ranije da je period između 1998. do februara 1999. godine bio relativno miran, ali da je ipak bilo okršaja između Srba i OVK. Da li je to tačno i u tom periodu vremena?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Tačno je, bilo je borbi.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Onda je počelo bombardovanje i sada dolazimo do 1. aprila kada ste sa svojom porodicom krenuli i rekli ste šta ste uradili sa svojom porodicom, ukrkali ste je u autobus, ali vi ste sa prijateljima otišli u Gornju Sudiplju. Je li to tačno?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne. To nije tačno. Nisam se ukrcao na autobus. Moja porodica se ukrcala na autobus. Međutim, onda su se ponovo iskrcali, zato jer je autobus bio pretrpan.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Pa to sam i rekao.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Nisam trebao da idem autobusom. Toga dana prošao sam kroz Studimlje i ostao između sela Vesekovce (Vesekofc) i Šaškovac (Shashkofc), u kući mog prijatelja koji je profesor.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Vi ste izjavili ranije da ste otišli u Gornju Sudimlju „da bismo tamo prenočili u kući Muse Terbunje (Musa Terbunja) koji je bio komandant OVK za to područje“. „To područje je bilo pod kontrolom OVK, a onda smo otišli u Cecilije gde je OVK imala neku vrstu štaba“. Je li to što ste rekli ranije tako ili nije tako?

SUDIJA MEJ: Gde je to? Samo trenutak gospodine, samo trenutak.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Stranica 12, pa onda čitava 13. stranica kojom ću se sada baviti dalje. Kraj 12. stranice. Je li to tako ili nije?

PRIJATELJ SUDA KEJ: To je pri sredini stranice 13. Na engleskom jeziku je numeracija različita na dva jezika.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: U selu Studimlje, tamo sam otišao 2. aprila i samo sam prošao kroz to selo, odmorio sam se, ali samo sam bio u prolazu. Tamo nije bilo nikakvog štaba UČK u Studimlju, u Gornjem Studimlju. Odatle sam otišao u drugo selo, Vesekovce i onda na mestu između ta dva sela ostao sam kod prijatelja profesora...

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ: Sudija Mej, imam tako malo vremena, molim vas. Mogu li ja da nastavim?

SUDIJA MEJ: Samo trenutak, samo trenutak. Gospodine Kadriu, u vašoj izjavi stoji da ste prenočili u kući Muse Terbunje koji je bio komandant OVK za to područje. Jeste li odseli kod komandanta OVK?

SVEDOK KADRIU: Ne te noći. Kako je komandant OVK tada mogao biti u toj kući?

SUDIJA MEJ: ...

SVEDOK KADRIU: Ne, rekao sam ne. Ostao sam tamo neko vreme, a zatim sam išao dalje.

SUDIJA MEJ: Recite nam onda kako to da u vašoj izjavi po svemu sudeći stoji da ste vi prenoćili u kući komandanta OVK?

SVEDOK KADRIU: Komandant UČK nije bio tada tamo. On nije bio u Gornjem Studimlju. Ja sam njega sreo kao i mnoge druge ljude na putu, a zatim sam nastavio ići dalje, morao sam da odem negde dalje gde bih mogao da prenoćim i taj je komandant bio jedan od ljudi koje sam sreo.

SUDIJA MEJ: Možda možete preći na sledeći pasus.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ja idem dalje na sledeći paragraf. „Tamo sam ostao sledećih mesec dana“, ne dva dana, nego „tamo sam ostao sledećih mesec dana. Kuće u Ceciliju su bile pune izbeglica iz raznih mesta zato što se smatralo da je to područje bezbedno jer ga kontroliše OVK“. I zadnja rečenica tu: „Ne znam tačno broj, ali mislim da je u različitim malim selima na tom području pod kontrolom OVK bilo više od 30.000 izbeglica“. Da li je to tako kako ste tada opisali?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Da, to je tačno, više od 30.000 izbeglica je bilo tamo, a ja sam bio jedan od njih.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Sledeći pasus preskačem, na njega ću se vratiti, potom ide ovako. „OVK je“, tako vi kažete, „do kraja aprila srpskim snagama, tu gde je štitila 30.000 izbeglica, pružala snažan otpor“. Kako? Ja vas pitam prvo da li je to tačno?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Više meseci je UČK pokušavala da onemogući srpskim snagama da prodru tamo gde se nalazi civilno stanovništvo. To je činjenica. Međutim, oni zbog nedostatka municije to nisu mogli učiniti i rekli su da ne mogu više da štite civilno stanovništvo koje se tamo nalazilo.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: To ste i prošli put objasnili. Sada, pre nego što krenem dalje, vraćam se evo na ovaj pasus, ovde na toj stranici. Vi ste juče ovde govorili o tome da ste videli ona dva MIG-a nad Popovom (Popove). Da li biste mogli to da objasnite kako je bilo detaljnije? Jeste li videli dva MIG-a?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Niste u pravu, ili je prevod pogrešan ili nešto drugo. Nisam rekao da sam vidio MIG-ove, ja sam samo čuo detonacije. U Popovu je Sahid Surduli (Sahit Surdulli) video MIG-ove. On je ekonomista i on je kao izbeglica boravio u Popovu i on je video sopstvenim očima kako ti MIG-ovi bacaju bombe na selo Popovo kao što su to učinili i u selu Bajgora. Ja nisam njih video vlastitim očima, ja sam bio u Samodreži i Ceceliji, između ta dva sela, pa sam samo čuo zvuk.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Dobro, hvala.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: To je ono što mora da sam ja rekao u svojoj izjavi.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ali 2. maja, znači kad ste već bili na jednom drugom mestu u Slakovce (Slakofc) sa svojim prijateljem Fadilom Bekerijem (Fadil Beqiri): „Tamo sam otišao zato što je trebalo da bude sahranjen Fadilov nećak Faruk Bekiri (Faruk Beqiri), vojnik OVK.“ Iako ste vi rekli da ste prisustvovali sahrani jedne žene, koji je, zato vas pitam, koji je na borbenoj liniji poginuo od srpske vatre.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Tapušковиću, ukoliko nam ne kažete na kojoj stranici to čitate, nećete mnogo postići.

PRIJATELJ SUDA KEJ: Možda ja mogu pomoći sa engleskom verzijom, to je na strani 14 na engleskom jeziku.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ: Ja imam srpsku verziju, to je problem. Svedok je rekao juče da je prisustvovao sahrani jedne žene, ali on je tu rekao da je prisustvovao sahrani nečaka koji je na borbenoj liniji...

SUDIJA MEJ: Dobro, to možemo pročitati, to možemo pročitati. Idemo dalje.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Mene interesuje koliko je ta borbeno linija bila udaljena od mesta gde je sahranjen i gde ste vi bili? Koliko je borbeno linija bila udaljena od vas i od ostalih izbeglica?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Srpska vojska je zauzela neke položaje u planinama Bajgora i približila se selima u kojima smo se mi nalazili. No, sahrana je održana negde oko 12.00. Tamo je sahranjen Fadilov nečak u isto vreme. U isto vreme izbeglice koji su bili smešteni u selima gde je počela dolaziti srpska vojska počele su da napuštaju ta sela. Dakle, dok je trajala sahrana, oni su odlazili iz tih sela.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Stigli ste u Ceciliju, krenuli ste zbog toga što se moralo krenuti, i kad ste došli u Ceciliju i tamo je bilo OVK vojnika. To je sledeći pasus. I tamo je bilo OVK vojnika?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Da. Neki vojnici su u tom trenutku odlazili, video sam ih kako odlaze, a na drugoj strani stanovništvo je krenulo u brda i to na drugoj strani kolone.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Znači vi ste rekli tamo da ste imali mogućnost da krenete sa pripadnicima OVK, ali ste krenuli prema brdima. Je li tako?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Da. Imao sam priliku da odem u suprotnom smeru. Međutim, to nisam učinio zato jer sam bio sa

ljudima sa kojima sam delio sve probleme u proteklim mesecima i ne bi bilo dobro da sam ja kao predsednik Saveta za ljudska prava napustio te ljude.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Tu ste se popeli na vrh brda pored Cecilije? Je li tako? Izašli ste na vrh brda idući dalje?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Cela kolona otišla je u tom smeru prema vrhu brda i kad smo tamo stigli, srpske snage su počele da pucaju iz mitraljeza iz sela Skočna (Skocne) na taj konvoj. I tamo su bila dva vojnika OVK.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Vi ste kazali da ste i tu naišli na vojnike, tri vojnika OVK su vas upućivali da idete u Gornju Sudimlju i to drugim putem, oni su vas upućivali. Tako ste ranije kazali.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Oni su samo usmerili kolonu i to da ode dalje od mesta gde ih srpske snage mogu videti, jer srpske snage su pucale na kolonu i rekli su im da promene maršutu kako ih srpske snage ne bi videle. Zato oni nisu nastavili.

SUDIJA MEJ: Gospodine Tapušковиću molim vas da završite za pet minuta zato što smo već premašili naš rok. Dakle, pronađite samo glavne stvari.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Samo glavne stvari. Taj konvoj od 30.000 ljudi išao je dalje i dok je išao, vi nigde spominjali niste da je tu bilo pucnjave na vas, nego su „došli neki ljudi i rekli su nam da su kod trafostanice blizu Gornjeg Sudimlja od srpske vatre poginula neka lica“. Tako ste kazali ranije, a niste govorili o tome da je tu bilo ko pucao na kolonu?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Srpske snage su stalno pucale na konvoj iz sela Skočna i zato su tamo došla ta dvojica vojnika UČK kako bi usmerili ljude da idu tamo gde ih ne mogu videti. Kad smo došli u Gornje Sudimlje, jedna devojka je pogođena vatrom koja je dolazila sa brda. Stalno smo se nalazili pod vatrom srpskih snaga. Konvoj je bio tako dugačak da niste mogli čuti šta se dešavalo.

Međutim, stalno smo se nalazili na udaru vatre. Tamo se nalazila velika masa ljudi.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: U svakom slučaju, onda je došlo do toga dok ste se približavali srpskim snagama, onda ste istakli onu belu zastavu. Je li tako?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ja nisam držao tu belu zastavu. Morate dobiti bolji prevod ovde, neko drugi je nosio belu zastavu na čelu kolone i ja sam dao ime i prezime te osobe juče.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ja nisam rekao da ste nosili zastavu, nego ste otišli do kolone, do vrha kolone i tamo ste saznali da se ta zastava ističe jer ćete možda naići na srpske snage.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Da, to je tačno. To je stavljeno u jednu posudu sa šljunkom. Srbi su se nalazili samo 300 metara od te bele zastave i mogli su je videti.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: I tek tada su Srbi došli? Tek posle toga?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne, ne. Ljudi su se pokušavali smestiti, pokušavali su da se ukopaju u tom području, a u međuvremenu je Cecelija počela goreti. U međuvremenu su srpske snage stigle oko 21.00. To sam već juče objasnio.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Dobro, ja ne insistiram na tome. Odavde vas tek srpske snage vode u zatvor, u onu fiskulturnu dvoranu, tek od tog momenta su Srbi pored vas, do tog momenta Srba nije bilo?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ma, nas su srpske snage opkolile sa svih strana i srpska policija, srpski civili iz Priluzja. Dakle, ne samo vojne snage i policijske snage. Ceo konvoj je bio opkoljen.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Slažem se, ali do tada nije bilo Srba. Do tada, ko je bio pored vas do tog momenta?

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Kolona je, OVK je između Gornjeg Sudimlja i Samodreže ostavila svoja dva zadnja vojnika koji se vide na video traci, niko drugi tamo nije došao.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Upravo to sam hteo da vam kažem. Vi ste rekli da uopšte vojnika OVK nije bilo, a oni su vas pratili sve do tog mesta i na onom filmu se vidi, koji ste vi doneli, da vam prilaze OVK pripadnici.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Ne. Dvojica pripadnika OVK koji se vide na video traci, oni su se nalazili između sela Cecilije i Gornjeg Sudimlja. Nakon toga su otišli, oni nisu pošli sa nama. Oni su samo ljudima u koloni rekli da promene smer kretanja zato jer nisu želeli da ih pogode snajperi koji su stalno pucali na nas. Ta se kolona nastavila kretati.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ: Ja moram da postavim još samo dva pitanja, molim vas.

SUDIJA MEJ: Da, ali brzo.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Prvo, kad ste otišli u zatvor i tamo ste bili ispitivani da ste možda pripadnici OVK, međutim, to je bila sumnja; kad se to raščistilo, da vi niste sumnjivi, vi ste bili pušteni i otišli ste u pravcu u kome ste otišli. Je li tako?

SUDIJA MEJ: Molim vas da vrlo kratko odgovorite.

SVEDOK KADRIU: Bili smo optuženi za terorizam, a svi smo pušteni uz izuzetak jednog čiju sudbinu ne znam. Svi mi i mladi i stari bili smo optuženi za terorizam.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: I sad još bih vam pročitao ono što ste rekli kad ste bili na samoj granici, kad ste bili na samoj granici, to je treći pasus otpozadi, to je strana 19. „Trčali smo po glavnom putu sa čije obe strane su se nalazili srpski bunker. Imali smo sreću što su NATO avioni leteli iznad tog područja i

bombardovali ga, tako da nas Srbi nisu dirali." Tako ste tada kazali. Je li to tako da zbog bombardovanja NATO-a koje je bilo tu, Srbi vas,... da ste tako prošli?

PRIJATELJ SUDA KEJ: Stranica 20. na engleskom jeziku.

SVEDOK KADRIU: Ja sam još juče želeo da objasnim, ali zbog vremenskog ograničenja nisam to uspeo da uradim. Na putu iz Prizrena, iz Štimlja (Shtime) prema granici pratili su nas pripadnici srpskih paravojnih formacija i koristili su nas kao topovsko meso.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ja ne pitam to, ja pitam kad ste već na samoj granici bili, da je zbog bombardovanja NATO-a koje vi ovde potvrđujete, prošli ste i da vas zbog toga Srbi nisu dirali.

SVEDOK KADRIU – ODGOVOR: Srbi, dok smo mi hodali iz sela Žur (Zhur) prema graničnom prelazu, neki Srbi su pokušali da nas skrenu. To su bili vojnici u uniformi. Oni su to pokušali učiniti. No, avioni NATO-a su se tamo stalno kretali, stalno su leteli i ja mislim da je to bio razlog zbog kojeg smo se spasili. Inače bi nas opljačkali ili bi nam se dogodilo i nešto drugo.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ: Evo na ovom slučaju se pokazuje, ja bih još dosta mogao da pomognem Veću da sagleda neke probleme da sam u situaciji. No, u redu, ja više nemam pitanja.

SUDIJA MEJ: U redu, ovaj dokument ćemo uvrstiti u spis. Molim da se da broj.

sekretar: Dokazni predmet Tuižilaštva broj 50.

SUDIJA MEJ: Gospodine Tapušковиću, ukoliko ima i drugih pasusa na koje želite skrenuti našu pažnju, onda molim vas da nam dostavite dokument, da to označite i mi ćemo to uzeti u obzir.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ: Hvala.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Rajnefeld.

TUŽILAC RAJNEFELD: Da, to je bila jedna od stvari, ja sam želeo da ovaj iskaz dobije dokazni broj, a još druga stvar je, evo ja ću se odreći svih dodatnih pitanja, ja sam želeo da postavim pitanja o većem broju stvari, ali sada to neću učiniti. Međutim, da bih bio pravičan prema optuženom i Sudu, juče smo rekli da ćemo imati dodatni sastanak o svedocima i ja predlažem da sada nakon što se sednica završi, svim stranama predam novi popis svedoka. Trebao bih samo još dodati da mi u ponedeljak ujutro nameravamo da započnemo sa gospodinom Šaćirom Tačom (Sacir Taq). Gospodin Sakson (Saxon) koji je ovde sada u sudnici vodiće ispitivanje tog svedoka. To će biti u ponedeljak. Nakon toga će uslediti gospodin Ljoku (Locu). On je pomeren prema napred na listi. Znači, to je ova promena za ponedeljak, a ostalo ćete i sami pročitati. Mislim da je to sve što sam hteo reći.

SUDIJA MEJ: Hvala. Sednica se prekida i nastavlja u 9.30 u ponedeljak ujutro. Gospodine Kadriu, vaše svedočenje je završeno. Hvala što ste došli da svedočite pred Međunarodnim sudom. Sada možete da idete.

SVEDOK KADRIU: Hvala, časni Sude.